

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST

ȘTEFAN DEMETRESCU

RETEAUA ADVENTISTĂ DE EDUCAȚIE

PAȘI , VERTICALI

Ianuarie 2024

Comitetul de redacție:

Redactor șef: Daniela Zaharia

Colegiu de redacție: Tiberiu Koos, George Dunca,
David Todeci, Norbert Văleanu, Gabriel Dragu,
Eliab Jercău, Fabian Badea, Albert Petre.

Copertă: Ionatan Vinereanu

Contact: Revista „Pași Verticali”

Bulevardul Metalurgiei, nr.89,

Sector 4, București.

Telefon: 0742878304

Mail: zahariadaniela25@yahoo.com

ISSN 2972 - 1377

ISSN-L 2972 - 1377

CUPRINS

VERBA MAGISTRORUM

Anca Mereuță, <i>O zi cu bun prilej</i>	9
Anca Mereuță, <i>Panseau urban</i>	12
Ioana Dumitrescu, <i>Aroma</i>	13
Ioana Dumitrescu, <i>Locașul luminii</i>	14
Iulia Drăghici, <i>Citește și dă delete!</i>	15
Doina Coconu, <i>Ecuția inimii</i>	16
Luminița Dimoiu, <i>Educația - un proces de natură divină</i>	18
Tiberu Koós, <i>Timp de rugăciune</i>	19
Laurențiu Bastoreală, <i>Historia magistra vitae</i>	20
Cristian Manase, <i>Adevărata eliberare</i>	22
Daniela Zaharia, <i>Migrație</i>	24
Daniela Zaharia, <i>Determinări geografice, istorice, demografice ale Timocului sârbesc</i>	25

--

TONICILE DEVENIRII. INVITAȚI

Dan Puric, <i>Nebunul</i>	31
Ladislau Csendes, <i>Între limitele puterii și puterea limitelor</i>	34
Ciprian Ciurea, <i>Carl Ludwig Richard Conradi - Lumini și umbre în dezvoltarea adventismului european și românesc</i>	41

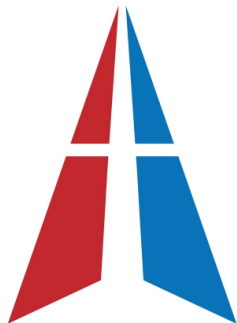
LIRELE LUI ORFEU

Cesar-Angel Hapliuc, <i>Dezvoltarea spiritală</i>	52
Melisa Crăsneanu, <i>Repetabila poveste</i>	53
Melisa Crăsneanu, <i>Regăsire</i>	53
Stana Andrei, <i>The joy of youth</i>	54
Stana Andrei, <i>Where are we?</i>	55
Stana Andrei, <i>Impossible love</i>	56
Daniel Fudulu, <i>Abisul iubirii</i>	57
Miriam Petrică, <i>Navigare</i>	57
Estera Ștefan, <i>Definiții posibile</i>	58
Iustina Safta, <i>Ochii tăi</i>	58
Iustina Safta, <i>Cred că</i>	59
Rebecca Evelina Coman, <i>Bilet de avion</i>	60
Rebecca Evelina Coman, <i>Siguranță</i>	60
Rebecca Evelina Coman, <i>Bonjour</i>	61
Elisa Diana Croitoru, <i>Ceas</i>	62
Elisa Diana Croitoru, <i>Testament</i>	63
Amalia Petreacă, <i>O clipă</i>	64

PERPETUUM MOBILE

<i>Vizită la Madrid</i> Corul Credo L.T.A. Ștefan Demetrescu.....	66
---	----

<i>Școala altfel</i>	68
<i>Liceenii și libertatea religioasă</i>	74
<i>Conexiuni</i>	76
<i>Popas la Betleem</i>	78
<i>15 Ianuarie - Ziua Culturii Naționale</i>	81
<i>Școli - Ambasador al Parlamentului European</i>	83
<i>Pasiuni cu Speranța TV</i>	84
<i>Bobociada - Eleganță și farmec</i>	85
<i>Activitățile claselor</i>	88
<i>Urmărește-ne!</i>	114

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST

ȘTEFAN DEMETRESCU

REȚEAUA ADVENTISTĂ DE EDUCAȚIE

„LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST ȘTEFAN DEMETRESCU - 30 DE EXISTENȚĂ”

E greu de spus dacă fix acum 30 de ani a apărut ideea sau ea încolțise mai demult în mintea fondatorilor vizionari, dar cert e că Dumnezeu i-a inspirat pe frații Alexandru Stroiescu, Beniamin Roșca, Leon Roman, Petre Danci, George Uba și pe alții să vadă oportunitatea momentului și să facă tot ceea ce au putut la acea vreme mai bine și să înființeze primul liceu adventist din Conferința Muntenia. Le suntem profund recunoscători pentru că au avut viziune și credință, multă credință în Dumnezeul imposibilului. Dacă Domniile Lor nu erau, noi nu existam.

În continuare, voi trece în revistă câteva repere istorice și momente cheie din parcursul de 30 de ani ai LTA și, din start, îmi cer scuze dacă voi omite vreo informație pe care unii dintre dumneavoastră o considerați importantă.

Așadar, Dumnezeu a dat credință și curaj fondatorilor, părinților și stimaților profesori ca în toamna anului 1993 să fie posibilă prima zi de școală. Documentele din arhivă spun că unitatea de învățământ avea să poarte denumirea de *Seminarul Teologic Liceal Adventist*. STLA, cum i se zicea pe-atunci, a avut, în primii ani de existență, un nucleu de dascăli speciali. Acum voi rosti câteva nume de legendă și, atenție, unii dintre dumnea- lor încă se mai află la catedră: Carmen Pascu, Alina Badea, Flori Gheciulescu, Manuela Stoian, Mereuță Ancuța, Ana-Maria Stănescu, Gabriel Purcăruș, Bastoreală Laurențiu. Coordonarea și grijile cele mai mari le purtau cei care au slujit ca directori, adică: Alexandru Stroiescu, Elena Petrescu, având ajutorul neprețuit al familiilor lor, iar aici, evident, amintesc și numele primului capelan oficial, fr Valeriu Petrescu. Spun oficial pentru că pedagogii au dublat întotdeauna misiunea capelanului. Daniela Lupu a fost primul pedagog, iar Domnișoara, și e suficient să spun doar atât, a făcut din această slujbă, misiunea vieții sale. (În paranteză fie spus: după ce a ieșit la pensie de la LTA, nu a putut sta prea departe de adolescenți și acum lucrează la Iași la *Liceul Adventist* de acolo, tot ca pedagog.)

În anii 1993-1995, pentru voi, din primele generații, liceul era o adevărată aventură. Din Pipera, locul nașterii, aventura a continuat în Vitan Bârzești nr 11, unde colectivul profesorilor s-a mărit proporțional cu numărul claselor nou înființate. Voi aminti numele altor câtorva dascăli, iar dacă am uitat vreun nume, să-mi fie iertată greșeala: Jarnea Lucian - profesor de religie, Richard Parasciv - logică, Bratosin Camelia - franceză, Marta Dinescu - engleză, Roșu Corina - matematică, Celea Olimpiu - educație fizică, Gili și Cătălin Bărbulescu predau religie și tot religie, în trimestrul al doilea al anului

școlar 1997-1998, a venit domnișoara Coconu Doina. Tomm Lemon a fost voluntar un an. Și bineînțeles, echipa managerială, ideală în opinia mea și a multora dintre voi: Gheorghe Modoran - director, Zestran Georgeta - director adjunct, Goran Claudiu - caplan și Georgeta Moroșan - pedagog. Și chiar dacă în ștatul de funcții nu a existat această denumire, toți știam că domnișoara era șef, pedagog șef. Poarta era păzită de Georgică, cel care atunci când ne chema la telefon, avea un stil aparte și de nea Mitan, un alt om deosebit. Problemele tehnice și multele reparații prin camere și prin cămine și cantină erau efectuate de nea Ionescu și de alți meseriași. O GALERIE de eroi! O mulțime de experiențe cu Dumnezeu, mulți, foarte mulți adolescenți influențați pentru veșnicie!

Anii 2000 au adus în prim plan Liceul Adventist prin coordonarea fratelui capelan și apoi a directorului - Goran Claudiu. Am cântat cu corul la *Fapte 2000*, evanghelizarea susținută de Mark Finley, la Sala Palatului și am fost parte dintre cei care au rescris Biblia în Parcul Carol, dacă îmi aduc bine aminte. Tot atunci, căminul A a fost renovat și clădirea școlii și-a schimbat fața.

După anul 2001, LTA-ul a intrat într-o nouă etapă de dezvoltare sub coordonarea noului director - Mihalcea Adrian și a capelanilor care au slujit în Biserica *Mahanaim*. Îi amintesc în ordinea venirii lor: Serban Claudiu, Munteanu Sorin, Nistor Laurentiu, Stoicescu Mihai, Oncea Daniel, Avramescu Madalin, Georgescu Tiberius. În această perioadă, s-a renovat cantina, iar căminul B a fost anvelopat și acoperit cu tablă. Pe vremea slujirii lui Laurențiu Nistor, în titulatura liceului, a intrat actualul nume „Ștefan Demetrescu”, iar LTA-ul a dobândit o nouă identitate.

Dacă în 1993 nimeni nu dădea doi bani pe proiectul adventiștilor, ușor, dar sigur, toți au recunoscut că la noi chiar se făcea carte. Realitatea aceasta a devenit foarte evidentă în era bacului supravegheat video, când voi, acele generații de absolvenți, începând cu anul 2011 și până azi, ați demonstrat că examenul maturității se poate lua cu procente foarte aproape de 100%. În total, anul acesta, 97,8% dintre absolvenții înscriși la examenul de bacalaureat l-au și promovat.

Aceste rezultate nu au putut fi ignorate de nimeni, iar în urma unei analize atente a administrației locale, dar mai corect, prin harul și intervenția lui Dumnezeu, Primăria sectorului 4 ne-a oferit acest campus în care ne desfășurăm activitatea deja de doi ani de zile. Și pentru că avem suficient spațiu pentru dezvoltare, vă anunț cu bucurie că vara aceasta am primit o vizită amplă a ARACIP, iar în urma ei, am obținut autorizarea pentru deschiderea de noi niveluri de învățământ: o clasă pregătitoare, o clasă a V-a, o clasă de liceu, profil real, specializarea științele naturii, o clasă de învățământ profesional – dual, specializarea electrician constructor și o clasă de învățământ postliceal-sanitar, specializarea asistent medical generalist. La acest moment, așteptăm ordinul de ministru care va parafa deciziile ARACIP, iar de atunci și până la organizarea efectivă a claselor mai sus menționate, va mai dura foarte puțin timp. Așa că, la 30 de ani de la înființare, vom asista la o nouă etapă de dezvoltare instituțională.

Această școală este și va rămâne o școală a lui Dumnezeu. Oamenii care au purtat sau care poartă aici răspunderi pentru o vreme sunt imperfecti, dar Domnul Care este

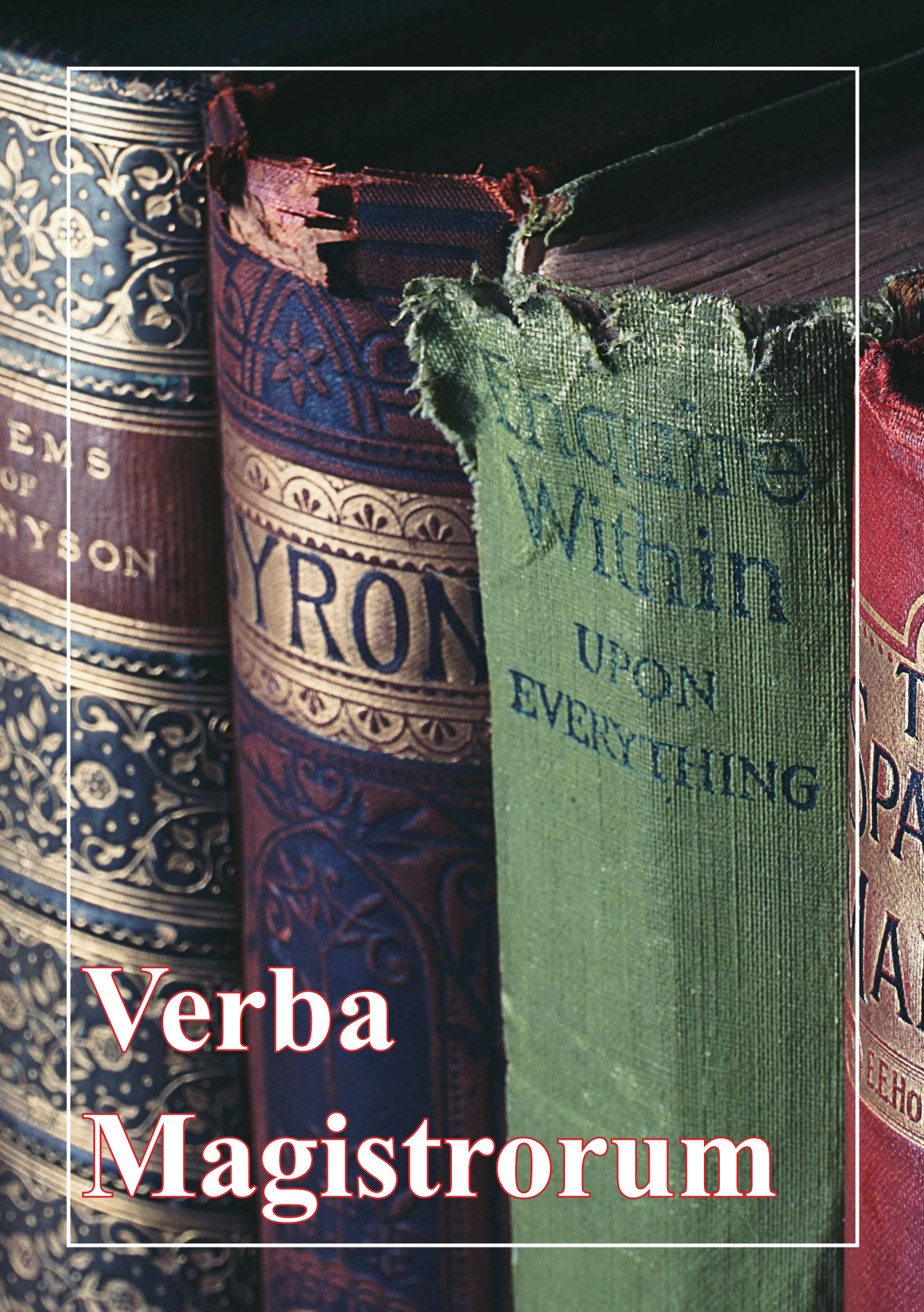
atotputernic, o veghează. În toată istoria LTA-ului, Conferința Muntenia a fost alături de conducerea școlii, investind resurse materiale, spirituale și continuă să o facă. Iar când foști elevi ajung parte din aparatul administrativ al Bisericii, ajutorul este de neprețuit.

Evident că 30 de ani nu pot fi rezumați în atât de puține cuvinte, într-un timp atât de scurt, dar cred că esențialul îl știm cu toții și poate fi rezumat în cuvintele Psalmului 20:7-8: „Unii se bizuie pe carele lor, alții pe caii lor; dar noi ne bizuim pe Numele Domnului Dumnezeului nostru. Ei se îndoie și cad; dar noi ne ridicăm și rămânem în picioare.”

Dumnezeu să binecuvânteze Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”.
Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți!

Director:
Laurențiu Prună

EMS
OF
NYSON

YRON

Verba Within
UPON
EVERYTHING

T
PA
A
EHO

Verba Magistororum

„O ZI CU BUN PRILEJ”

prof. Anca Mereuță

Am ales un personaj negativ, controversat. Și episodic. Pentru că și viața noastră e doar un episod. Și o controversă. Iar psihologii susțin că cele mai bune sfaturi nu vin de la cei care au reușit, ci de la cei care au eșuat.

Personajul se numește Irod. Nimic interesant! Aparent, doar o poveste horror, încheiată cu moartea lui Ioan Botezătorul, într-un mod nedrept și tragic. Și atitudinea aparent inexplicabilă a lui Isus, Care nu intervine să oprească această crimă.

Și totuși, Marcu scrie așa despre Irod: ...Irod se temea de Ioan, fiindcă îl știa om neprihănit și sfânt; îl ocrotea, și, când îl auzea, de multe ori sta în cumpănă, neștiind ce să facă; și-l asculta cu plăcere.

(Marcu 6.20)

Aș vrea să răsturnăm perspectiva și să analizăm potențialul acestui personaj biblic. Potențialul de a fi devenit creștin. Și să vedem de ce a eșuat. Și, de asemenea, să vedem dacă am putea vreodată să ajungem în situația lui sau să acționăm așa cum a făcut-o. Aș putea fi eu Irod? Niciodată. Oare?

Să sistematizăm! Irod „se temea de Ioan și îl asculta cu plăcere”.

Oamenii merg la biserică din multe motive. Poate obișnuința, poate nevoia de socializare, poate prietenii și familia. Poate așa au apucat. Obișnuința e a doua natură. De ce să despăcăm firul în patru? Pentru că la Dumnezeu contează mai mult motivația decât actul în sine. Mai mult valorează moneda văduvei, decât surplusul fariseilor. Mai mult mirul Mariei Magdalena, decât invitația în casa lui Simon. Dacă motivația pentru care venim să ascultăm nu este cea

corectă, atunci cel mai probabil sămânța va cădea lângă drum. Iar Irod avea motivația corectă. Irod intuise că prin Ioan Botezătorul îi vorbea Altcineva. Și-l asculta cu plăcere. În modul cel mai autentic, Irod se simțea atras de Ioan.

Dar e mai mult decât atât! Mesajul lui Ioan Botezătorul nu era deloc încurajator pentru Irod. Căci Irod însuși trimisese să prindă pe Ioan, și-l legase în temniță, din pricina Irodiadei, nevasta fratelui său Filip... Și Ioan zicea lui Irod: „Nu-ți este îngăduit să ții pe nevasta fratelui tău!”

(Marcu 6.17-18)

Desigur, e plăcut să ascuți ceva drăguț, care să-ți justifice erorile. Toți vrem să auzim că nu suntem chiar așa de ratați, spiritual vorbind, că există niște motive pentru păcatele noastre, că altcineva e responsabil. Dar să fim acuzați direct, asta e greu de acceptat. Însă Ioan nu are vreme și nici dispoziție să stilizeze mesajul. El incriminează direct. Și care e reacția lui Irod? Nu știm exact, dar cert este că adevărul nu îi provoacă furie, ci mai degrabă îl pune pe gânduri. Oricum, Irod nu contestă autoritatea lui Ioan ca fiind trimis din partea lui Dumnezeu. Irod se temea de Ioan, fiindcă îl știa om neprihănit și sfânt; îl ocrotea, și, când îl auzea, de multe ori sta în cumpănă, neștiind ce să facă; și-l asculta cu plăcere. (Marcu 6.20).

Să ne amintim un episod similar, relatat în Evanghelia după Luca. Isus merge în Nazaret, iar în ziua Sabatului citește în fața iudeilor din cartea prorocului Isaia: Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima

zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii... Auditoriul e încântat. E exact ce își doreau să audă. Ei sunt poporul ales. Și Dumnezeu le vestește eliberarea. Și toți Îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Lui și ziceau: „Oare nu este acesta feciorul lui Iosif?” (Luca 4. 18-22)

Dar Isus nu este niciodată un orator comod. Tocmai când e în asentimentul tuturor, își transformă discursul într-o acuzație teribil de gravă: ... adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni (...) erau multe văduve în Israel; și totuși Ilie n-a fost trimis la niciuna din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului. Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea prorocului Elisei; și totuși niciunul din ei n-a fost curățit, afară de Naaman Sirianul (Luca 4. 26-27). Aici povestea se schimbă. Isus le spune deschis că tocmai ei, poporul ales, sunt în ochii lui Dumnezeu într-o situație mai critică decât păgânii pe care îi disprețuiesc. Să ne imaginăm că Isus ar veni să vorbească în biserica noastră, poate chiar în Sabat, și, stupoare, nu numai că nu ne transmite ceva măgulitor, dar ne spune deschis că din punct de vedere spiritual suntem mai prejos decât ... Și aici puteți completa cu orice denotațiune, cult, religie etc., din cele pe care le considerăm iremediabil rătăcite și pierdute, în creștinism sau în afara lui. Asta nu mai e acceptabil. E de-a dreptul o insultă! Iar reacția e una pe măsură. Vorbitorul trebuie lapidat: Toți cei din sinagogă, când au auzit aceste lucruri, s-au umplut de mânie. Și s-au sculat, L-au scos afară din cetate, și L-au dus până în sprânceană muntelui (...) ca să-l arunce jos în prăpastie (Luca 4.29)

O situație similară și două reacții atât de diferite... Irod este capabil să asculte

un mesaj acuzator și să discearnă că acest mesaj vine totuși de la Dumnezeu. Nu are nicio intenție să-l omoare pe Ioan. Chiar nutrește o oarecare simpatie față de profet. Convertirea lui începuse. Dar ceva merge prost. Totuși, a venit o zi cu bun prilej, când Irod își prăznuia ziua nașterii. (Marcu 6.21) Cu această ocazie, Irod face o promisiune.

Că-i va da fiicei Irodiadei, care dansase la ospățul organizat cu ocazia zilei lui de naștere, orice va cere, chiar și jumătate din împărăție. Vrea să pară extravagant și generos în fața oaspeților săi. Iar fata, la sfatul mamei ei, cere capul lui Ioan Botezătorul. La asta nu se gândise Irod. Împăratul s-a întristat foarte mult. (Marcu 6.26)

Aș vrea să traduc termenul „o zi cu bun prilej”. Ce fel de zi era aceasta? Și pentru cine sau pentru ce era un bun prilej? Desigur, nu pentru Irod. Pentru el este o zi nefastă. Este momentul în care trebuie să ia rapid o decizie dificilă, care are consecințe grave. Iar reputația lui este în joc. Ca și viața lui Ioan Botezătorul.

Se impune o întrebare. Ar fi putut Irod să refuze? Ar fi putut să argumenteze că a promis bunuri materiale, orice, până la jumătate din împărăție, dar nu viața unui om? În definitiv avea suficientă autoritate, ca să-și impună orice capriciu. Repet. Ar fi putut Irod în acest moment să-și retragă promisiunea? Răspunsul este categoric, nu. De ce? Pentru că mintea noastră funcționează după anumite principii. Conștiința noastră este un mecanism foarte fragil. Ca să obții un răspuns bun, într-un moment de criză, trebuia să fi exersat reacția de răspuns de mai multe ori, în momente de normalitate. Ca să rezolvi un exercițiu dificil în condiții de examen, trebuie să fi făcut acest lucru de multe ori înaintea probei. Ca să dai dovadă de tărie de caracter când toți sunt împotriva ta,

presupune să fi făcut asta în mod constant, în vremea când totul îți era favorabil. Care a fost greșeala fatală a lui Irod? Ne spune versetul de mai sus. Irod îl asculta pe Ioan cu plăcere, îl considera mandatat de Dumnezeu cu autoritatea de a-i condamna păcatul, dar, când îl auzea, de multe ori sta în cumpănă, neștiind ce să facă (Marcu 6.20). În trei cuvinte, apostolul Marcu spune exact care a fost eroarea lui Irod. Stătea în cumpănă. Aștepta ocazii mai bune ca să se dezlipească de păcat. Considera că nu e ceva urgent. Îl trimitea pe Ioan înapoi în temniță, îl scotea din nou de acolo, când avea chef să mai asculte o predică bună, îl admira, dar continua să trăiască în păcat. Nici nu-i trecea prin cap să-l omoare pe Ioan. Dar nici să se despartă de Irodiada nu-și dorea. A nu lua nicio decizie este de fapt o decizie. Irod avusese un timp de îngăduință, dar îl ratase. Acum, când diavolul îi pregătise o zi cu bun prilej, când toți oaspeții se uitau la el, să vadă cum va reacționa, era imposibil să găsească acea tărie morală, încât să-i înfrunte pe toți. Irod cedează. Și face ceea ce nu și-ar fi dorit. Timpul lui de probă se terminase, fără ca el să-și dea seama.

Ce înseamnă a sta „în cumpănă”?

Sună familiar? Știi faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea. (Apocalipsa 4.16) E chiar mesajul către Laodiceea. Deja nu mai e vorba de Irod, ci de noi. A sta în cumpănă este cea mai păguboasă postură, cu cel mai prost pronostic. A fi rece e mai bine decât a fi căldicel.

Pentru noi, se pregătește o zi cu bun prilej. O zi în care va trebui să luăm rapid o decizie, care ne va hotărî soarta veșnică. Toată lumea va fi cu ochii ațintiți asupra noastră. Iar noi va trebui să stăm de partea

lui Dumnezeu sau împotriva lui. A crede că atunci, în miezul crizei, ne vom aduna toate resursele și vom rezista, este o eroare fatală. Dacă, alergând cu cei ce aleargă pe picioare, ei te obosesc, cum vei putea să te iei la întrecere cu niște cai? Și dacă nu te crezi la adăpost decât într-o țară liniștită, ce vei face pe malurile îngâmfate ale Iordanului? (Ieremia 12.5)

Trăim niște vremuri surprinzătoare, cu evenimente care se succed rapid, cu răsturnări neașteptate de situație. Posibil ca echilibrul pe care ne bazăm să fie de fapt liniștea dinaintea furtunii. A miza pe faptul că vom fi pregătiți cândva, într-un viitor, în timp ce pierdem timpul prezent - s-ar putea să fie un pas în gol.

Închei articolul cu două citate scurte și intense, la care cred că merită să ne gândim cu seriozitate.

Cu privire la niciun alt talant pe care ni l-a încredințat, Dumnezeu nu va cere o socoteală mai strictă, decât cu privire la timpul nostru.

(E.G.White, Parabolele Domnului Hristos)
Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele!
(Efeseni 5.16).

PANSEU URBAN

prof. Anca Mereuță

Mai știi orașul inundat de ploii
Și cerul rupt și prăbușit în noi,
Ce prin crevase sta să se desprindă,
În mii de cioburi clare de oglindă,
În care eu vedeam întreg trecutul,
Neșansa... și regretul... și minutul,
Când soarta-și împlinise uneltirea,
Pe noi să ne despartă regăsirea?
Când ne plimbam ca să uităm de lume,
De zodii și de remușcări postume,
Pe străzi înguste, cu intrări blocate,
Printre ruine sparte, excavate?
Iar străzile albastre de metal

Sclipeau printre copaci, orizontal,
Când luna albă și rotundă
Se dezlipea de cer, imundă...
Și pescăruși se adunau perechi,
Pe băncile de lemn din centrul vechi
Și la fântâna spartă, fără apă,
Îi observam atent cum se adapă...
De la ferestre ne zâmbeau icoane
Și gerbere creșteau din tomberoane,
Iar printre ape, scufundat în lună,
Părea întreg orașul o lagună...
18.01.2024

AROMA

prof. Ioana Dumitrescu

VERBA MAGISTRORUM

Există o parabolă cunoscută în limba engleză: „Morcovul, oul și boabele de cafea”. Pentru că am avut ocazia să vorbesc unor liceeni, am adaptat-o puțin, în așa fel încât să obținem din ea lecții spirituale valoroase.

Viața unui adolescent este plină de provocări și dificultăți, iar viața unui adolescent creștin are obstacole în plus. Unii adolescenți sunt mai puternici, atât în aparență, cât și în esență, cam cum este morcovul – tare atât la exterior, cât și la interior. Alții vor să pară rezistenți și afișează un exterior tare, însă interiorul lor este sensibil. Cam cum se întâmplă cu un ou a cărui coajă îi protejează interiorul lichid. Puțini sunt sensibili și nu le e teamă să-și arate sensibilitatea. Ei seamănă cu florile ale căror petale pot fi ușor distruse.

Provocările lor sunt multe și diverse. De la cele relaționale, la cele spirituale, nimic nu îi ocolește. Divorțul părinților, pierderea unui prieten în care au investit, prima dezamăgire în dragoste, sentimentul că nimeni nu îi înțelege, așteptările mari ale celor din jur, eșecurile spirituale repetate, sentimentul că sunt prea păcătoși pentru a obține iertarea lui Dumnezeu – caruselul emoțiilor seamănă cu o apă în clocot (în adolescență temperaturile sunt la -20 sau la peste 100°C – nu există ceva de mijloc).

Toate cele trei tipuri de adolescenți își întâlnesc propria oală de fierbere.

Pe cei care sunt tari, asemenea morcovului, temperaturile ridicate ale dificultăților îi înmoaie.

Pe cei care par tari, dar ascund un interior sensibil, apa în clocot îi învață să se înăsprească pentru a se proteja – așa că ei devin tari, asemenea oului fiert.

Cei care își acceptă slăbiciunile și învață să trăiască frumos cu ele, se aseamănă cu florile. Când apa fiartă a încercărilor îi învăluie, ei nu se lasă doar afectați de ea, ci o transformă într-un lichid aromat, asemenea ceaiului. Aceștia din urmă sunt creștinii care învață să trăiască și să lupte cu obiceiurile nesănătoase, să creadă în ciuda dezamăgirilor, să se sprijine pe Isus, să-și păzească inima, să se vadă prin ochii lui Dumnezeu. Ei transformă încercările în istorii de succes.

Florile fierte nu mai sunt de folos și sunt strecurate prin sită pentru a se obține lichidul aromat. Tot la fel, obiceiurile vechi sunt lăsate în sita Duhului Sfânt care curățește viața și o face o binecuvântare pentru cei din jurul nostru.

Pavel spune atât de frumos:
„Viața lui Hristos mi-a arătat cum să trăiesc și m-a ajutat să trăiesc așa.
M-am identificat complet cu El.
Într-adevăr, am fost răstignit împreună cu Hristos.
Eu nu mai sunt punctul central.

Nu mai e important să par perfect în fața altora sau ca alții să îmi valideze persoana și nu mă mai străduiesc să-L impresionez pe Dumnezeu.

Hristos trăiește în mine.

Viața pe care mă vezi că o trăiesc nu este „a mea”, ci este trăită prin credința în Fiul lui Dumnezeu Care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine. (Galateni 2:20, traducerea The Message)

Florile nu sunt puternice. Dar din florile acelea fragile se obține un ceai a

cărui aromă parfumează întreaga încăpere și bucură pe cei care îl gustă.

Creștinul se identifică atât de mult cu Isus, încât ceea ce rămâne este viața lui transformată și curățită de puterea Duhului Sfânt.

Data viitoare, când savurezi o ceașcă de ceai, te invit, dragul meu adolescent, să te gândești că Dumnezeu a pus în tine daruri cu aromă de veșnicie!

— [LOCAȘUL LUMINII] —

prof. Ioana Dumitrescu

Unde e drumul spre locașul luminii?
Unde e țara fără de noapte?
Îngenuncheat în tăcerea grădinii,
Isus ne deschide cale până departe...

Cum am putea să-nțelegem minunea
Că Lumina născută în trup omenesc
A adus mai aproape cerul și lumea
Arătând cum spune Dumnezeu „te iubesc”?

Și viața ce-avem e tot din Lumina
Ce-atât de umil și-a ascuns strălucirea,
Cu cei păcătoși să-mpartă pâinea și cina
Ca să primim în dar nemurirea.

Unde e drumul spre locașul luminii?
Ne-a rămas pe-o cărare îngustă,
De pășit zi de zi printre spinii
Ce ne-amintesc de fruntea-I străpunsă.

Și-atunci, din locașul luminii
Vom avea de-mpărțit tuturor, din deplin,
Și-om spune până la marginile lumii:
Lumina e Cel Ce se numește Da și Amin!

CITEȘTE ȘI DĂ DELETE!

prof. Iulia Drăghici

VERBA MAGISTRORUM

Dintre toți nonconformiștii pe care îi cunosc, eu sunt cea mai. De exemplu, mie nu prea îmi place să fiu creștin cultural. Mai ales că am auzit de un necreștin celebru care s-a felicitat că a dat de creștinii culturali pentru că, altfel, era gata-gata să cadă în plasa învățăturilor creștine. Visez că dacă mă cunoștea Gandhi pe mine..., poate nu se mai felicita.

Mă bucur că marele Pavel a scris că e o nebunie să te dai cu Dumnezeu în mod necultural. Că și eu îmi văd nebunia în ochii multora. Nu? De ce oare mă gândesc eu la realitatea din spatele realității și rămân blocată pe ea? Pură nemintoșenie. Pădurea din spatele copacilor. Să treci prin viață ca gășca prin apă cu gândul că Dumnezeu e la o rugăciune distanță. Lui Gandhi chiar i-a plăcut asta. (Aveam și eu o șansă să nu mă smintesc daca eram hindusă.) Numai că nu a găsit acoperire în realitatea vizibilă. Creștinii la care s-a uitat purtau câș numele Lui. Nu se gândeau la Dumnezeu. Nu vorbeau ziua, nici noaptea despre El. Se plictiseau în biserică când mai dădeau o raită.

Și sunt și aspecte mai pământești, dar rândurile acestea nu mai văd lumina tiparului dacă îndrăznesc să și zic. În plus, nu îmi place să fiu nonconformistă care îi întristează pe cei din jur. Unele lucruri nu mai pot fi des - făcute. Unele dependențe nu se vindecă pentru că zic eu. Nici că zic specialiștii. Numai Cel lângă care nu a ajuns Gandhi. Numai El e mai puternic decât banii pe care îi poți face videochatuind sau plasând pudră de evadare. Numai El e mai puternic decât sticla și ecranul în care te scufunzi după serviciu. Numai El face ca promiscuitatea sexuală sau perversiunile

să își arate adevărata față. Numai El e mai puternic decât rândul lumii. Sau ce scrie mic sub contract. (Ei, nu e chiar așa! Fii creștin cultural și toate acestea nu te vor deranja! Contează realitatea din față!)

Mai e un dram de nebunie care îmi lipsește deocamdată. Dar sunt pe-aproape, dă Doamne! Dacă Pavel băga o călătorie cu echipa în Tokyo, peste câțiva ani, îi lăsa pe majoritatea creștinați. Creștini gen pericol pentru echipa “veselă”.

Dacă vrei să simți că trăiești, încearcă să faci o rugăciune data următoare când mergi la mall. O rugăciune aculturală, fără ochi închiși și genunchi. Depinde cât de creativ ești, dar te poți opri la o vitrină și să spui cu amica/tovarășul tău o rugăciune pentru toți cei din mall. Să nu uiți de paznicii din parcare!

Sau dai telefonul pe silențios și zici rugăciunea la telefon. Sau dacă ești „nebul”, după ce cumperi ceva sau după ce ai schimbat câteva vorbe cu vreun vânzător, poți să-ți crești adrenalina sau să-ți scazi drastic nivelul de confort și să oferi un calendar, card de la „Viață și sănătate” sau o carte. Dacă vrei să vezi cum e să fii privit ca un ciudat, încearcă să dai o Biblie în care să pui semnul la Psalmul 91 sau Apocalipsa 22.

Și mai am o idee. Urmează să fie testată. Să întrebi dacă vrea să zici o rugăciune. Cine ar mai avea nevoie să sară cu parașuta? Ai ieși din mall reborn.

ECUAȚIA INIMII

prof. Doina Coconu

În cartea sa, „Dintr-un secol de viață”, Cella Delavrancea povestește:

„Tramcarul cu cai este legat în amintirea mea de Eminescu, apropiere absurdă, care se justifică prin aureola de dragoste și admirație, luminând fără încetare, oriunde ai fi, numele poetului. Eram copilă de 11 ani. Alexandru Vlahuță a sosit la noi într-o dimineață să mă răpească, cum i-a spus mamii. (...) Foarte mândră de-a fi poftită la dejun, singură, fără părinții mei, am plecat cu mâna în mâna lui Vlahuță să luăm tramcarul. (...) Pe străzile rău pavate, tramcarul se zgâlțâia, provocând certuri printre călătorii îmbrânșiți. (...) În tramcar, pentru prima oară, am prins legănarea minunată a versului eminescian prin glasul de bas vibrant al lui Vlahuță, povestindu-mi cum se dusesse odată să-l vadă pe Eminescu la sanatoriu, unde era internat de o boală grea. Îmi descria ce blând era și ce frumos. Apoi mi-a recitat câteva strofe cu glasul lui vibrând ca un clopot de mânăstire. Călătorii ascultau și ei vrăjiți, uitând să facă semnul de oprire. (...) Mie îmi venea să plâng, cuprinsă de un sentiment de duioșie... Emoția mi se cuibărise în suflet, acolo unde era sortită să dureze vie până azi.” (Ediția 1988, pag. 18-19.)

Recitind pasajul de mai sus, un text vechi îmi vine în minte:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” (Deuteronom 6,5-7)

Adevărata școală își „scoate” băncile din

clădire, așa că o găsești peste tot. Ești la școală... acasă, în mijloacele de transport, oriunde și oricând...

Elevii sunt nu doar cei înscriși în catalog, ci toți cei care vin în contact cu lumea creată de Dumnezeu. Iată, niște călători dintr-un tramcar incomod și gălăgios redevin elevi, pare că nu mai văd și nu mai aud nimic din jur, acum contează doar vocea unui om care știe să povestească așa de viu, care scoate povestea din inimă. Parcă nu mai este zgomot, nu mai este înghesuală. Nu se mai aude decât povestea. Călătorii uită să mai coboare. Toți, oricât de eterogeni ar fi (vârstă, sex, educație etc), reacționează la frumos, la bunătate. Ceva din ființa umană reacționează, e „veșnicia” sădită de Creator în ființa noastră.

Dacă povestea nu trece prin inima celui care o relatează, dacă nu a simțit-o el mai întâi, nu va ajunge nicăieri. Știa Moise ce spunea (Deut. 6,5-7). Fiecare cuvânt are nevoie să-i fie atașată o emoție, devine o ușă deschisă spre a continua explorarea minunilor ascunse de ochii care nu știu să vadă fără ajutor de Sus. Doar argumentarea logică nu e de ajuns. Emoția completează, echilibrează, conservă. Ce au special filmele pe care adolescenții vor să le vadă? Multă emoție și nu neapărat prea multă informație. Și aceste emoții au nevoie de o educație adecvată, care să ajute maturizării acestui palier vital al existenței umane, ca un instrument prețios pentru formarea unui caracter cu valoare veșnică.

Nu pot să nu-mi aduc aminte ce spunea Pavel :

„...Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2,4)

Emoțiile... Ce instrument minunat și cât de periculos în același timp! Educația, ce responsabilitate dincolo de noi și cât de vitală este pentru fiecare om! Finalitatea ei? Competențe pentru viitoarea profesie, bagaj cognitiv valoros? Desigur! Dar cum rămâne cu viața de după viață? Ce loc are caracterul în actul pedagogic? Se regăsește în dialogul din clasă, indiferent de disciplină? Și pentru că vorbim despre emoții, ce loc au ele în formarea omului care se va muta în Cer cândva? De ce este atât de important acest subiect? Să prezentăm două situații:

Ezechiel 28, 12:

„...Așa vorbește Domnul, Dumnezeu”:
ajunseseseși la

- cea mai înaltă desăvârșire,
- erai plin de înțelepciune și
- desăvârșit în frumusețe.

Luca 2,52: Și Isus creștea

- în înțelepciune,
- în statură
- și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Surprinzătoare asemănare între cei doi menționați: oponentul lui Dumnezeu (Ezec. 28) și Domnul Hristos. Desigur, în primul text este vorba de (încă) Lucifer, purtătorul de Lumină, încă necăzut. Descrierea nu trebuie să ne mire. Tot ce creează Dumnezeu este la superlativ, desăvârșit. Solomon, inspirat de Duhul Sfânt, spune: „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui...” (Eclesiastul 3,11)

Nimic din ființa celui ce a fost „mâna dreaptă” a lui Dumnezeu nu a fost defect. Totul funcționa perfect. Și poate e de menționat faptul că verbul creștea din Luca 2,52 poate fi considerat ca vorbind despre procesul educației. Putem remarca locusurile unui proces de educație complet: fizicul, intelectul, spiritualitatea. Merg împreună. Și toate trebuie adunate și explicate logic, și povestite frumos, cu

inima. Atât oponentul lui Dumnezeu, cât și Domnul Hristos sunt descriși în aceeași termenii. Totuși, modul în care au folosit ceea ce erau și posedau a făcut diferența. Iată, din nou, ce ne povestește Scriptura: (Isaia 14,13). „Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu...” (Matei 20,28). Pentru că nici Fiul omului nu a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viațaca răscumpărare pentru mulți.

Se vede clar diferența dintre atitudinile celor doi, Lucifer și Domnul Hristos. Și cum se poate constata, din inimă pornește totul. Chiar dacă nu e menționată inima în Matei 20,28, puteți adăuga Ioan 3,16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Trăim într-o lume competitivă, care cere ca fiecare să caute să fie... mai presus, să se adapteze în viteză, să gândească și să acționeze rapid. Și asta înseamnă un preț de plătit: a uita să simți, să comunici, să... trăiești.

La final:

1. Educația necesită înțelepciune de Sus.
2. Educația este povestea ce trece prin inimă și deschide ușa spre Creator.
3. Educația conduce la performanță, dar nu la întrecerea cu semenii, ci doar cu propria persoană.
4. Educația conduce la slujire, dedicare, consacrare sau oricum ar mai putea fi numită povestea adunată în inimă dorește să se dăruiască.
5. Educația nu e doar pentru această viață, ci pentru veșnicie.

Rămâne să alegem ce facem cu inima noastră prinsă în ecuația cu două necunoscute: a fi maipresus sau a sluji. De valorile date celor două necunoscute depinde veșnicia.

EDUCAȚIA- UN PROCES DE NATURĂ DIVINĂ

prof. Luminița Dimoiu

Pentru o revistă a școlii ce este mai potrivit decât un articol despre educație? Noi, profesorii, am fost beneficiarii unui sistem educational, ca elevi și studenți, iar acum contribuim la performarea lui, învățându-vă pe voi, dragi elevi ai LTA-ului, străduindu-ne să vă fim mentori și modele de viață.

E ușor să fii profesor, e greu? Și da și nu, dar, una peste alta, e minunată această profesie pentru că ea este de natură divină, Dumnezeu fiind Acela Care a instituit primul sistem educațional. Iată ce găsim scris despre Adam și Eva în cartea Patriarhi și profeți, la paginile 35 și 36:

Cei doi care alcătuiau perechea acea sfântă nu erau numai copii sub grija părintească a lui Dumnezeu, ci și învățăcei, primind învățături din partea Atotînteptului Creator. Ei erau vizitați de îngeri și aveau posibilitatea comunicării cu Făcătorul lor fără nicio perdea despărțitoare între ei. Erau plini de vigoarea ce venea de la pomul vieții și puterea lor intelectuală nu era decât cu puțin mai prejos de aceea a îngerilor.

Tainele Universului vizibil, „minunile Aceluia a Cărui, știință este desăvârșită“ (Iov 37, 16), le ofereau un izvor inepuizabil de învățătură și bucurie. Legile ce acționează în natură și care au constituit obiectul de studiu al oamenilor timp de șase mii de ani erau deschise înțelegerii minții lor de către Cel veșnic, Inițiatorul și Susținătorul a toate...Ei descopereau totdeauna ceva atrăgător care le umplea inimile cu o mai profundă iubire, făcându-i să izbucnească în cuvinte de mulțumire și

recunoștință.

Atâta timp cât ei au rămas loiali legii divine, capacitatea de a cunoaște, de a se bucura și de a iubi avea să crească continuu. Ei aveau să câștige mereu noi comori de cunoștință, descoperind noi izvoare de fericire și obținând concepții din ce în ce mai clare despre iubirea nemăsurată și de neseecat a lui Dumnezeu.

Dacă Adam și Eva au fost creați cu nevoia de a fi învățați, de a studia, de a se dezvolta intelectual într-o lume desăvârșită, cu atât mai mult noi acum, când păcatul a îngropat valorile ce ne definesc ca oameni, nu avem nevoie de educație? Dumnezeu nu a încetat niciodată să ne învețe, Cuvântul Său e la îndemâna noastră, „ca o candelă pentru picioarele noastre și ca o lumină pe cărarea noastră.“ (Ps.119.105).

Dacă sistemul academic omenesc are o finalitate marcată de obținerea unei diplome (diploma de BAC, diploma de licență etc), educația instituită de Dumnezeu pe pământul acesta va continua veșnic în Împărăția Sa pentru toți cei mântuiți. Ellen G. White declară: „Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească și va fi obiectul lor de studiu de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumpărați, cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor.” (Hristos, Lumina lumii, pg.9)

Aici, la LTA, suntem într-o Școală a lui Hristos, El este Învățătorul nostru al tuturor, și profesori și elevi. Să onorăm

acest privilegiu, să ne lăsăm modelați, învățați și probați, aducând roade care să ne recomande pentru Universitatea Cerului. Putem avea un portofoliu cu multe diplome academice, e de dorit lucrul acesta - să ne perfecționăm, să excelăm în domeniile în care profesăm, dar să nu pierdem niciodată din vedere pregătirea pentru cer, să căutăm să împlinim planul pe care Dumnezeu îl are cu noi, să avem mereu în mintea și în inima noastră avertizarea: Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?(Matei 16.26)

TIMP DE RUGĂCIUNE

prof. Tiberiu Koós

„Pastila” 1 – 15 ianuarie, proiectul „The Encounter”

<https://www.facebook.com/citestebiblia-pentruprimadata/> https://www.instagram.com/theencounter_intalnireacuisus/ <https://tin.ro/noutati/the-encounter>

Bună să vă fie inima!

Câteva scurte reflecții referitoare la cap. 3 din cartea Faptele Apostolilor din Biblie (<https://mybible.eu/ro/ACT.3.VDC>) și la pag. 57-60 din cartea cu același titlu (abreviată FA) de Ellen White (al doilea pasaj poate fi citit de aici: <https://m.egwwritings.org/book/2013.213#214>)

Observăm că revărsarea Duhului Sfânt la Ziua Cincizecimii nu a fost doar o exaltare de moment. Ucenicii au fost umpluți de Duhul atunci, dar au rămas în continuare plini de prezența Lui (FA 57.2). Minunea săvârșită de ei a fost o revărsare a preaplinului prezenței Dumnezeirii în viața lor. Cartea Faptele Apostolilor este pe drept

cuvânt supranumită „Faptele Duhului Sfânt”.

Când aflăm despre activitatea extraordinară a lui Isus sau a apostolilor Săi, probabil că și noi avem momente când ne dorim să fim în aceeași situație. Dar problema noastră e perseverența/continuitatea și faptul că poate ne dorim doar faptele Duhului, fără să-i dorim neapărat prezența. Să cerem revărsarea Duhului Sfânt în viața noastră, dar și să o menținem. Cum?

- „Cu... rugăciune”, „după un timp de rugăciune stăruitoare” (FA 57);
- prin studiul Bibliei (vedem din predica lui Petru că era un bun cunoscător al ei);
- prin dorința de a lucra pentru Isus.

Întâlnește-te zilnic cu Isus și Duhul Sfânt prin rugăciune, studiu biblic și misiune. Resursă suplimentară:

Despre un proiect mondial de rugăciune: <https://www.zecezilederugaciune.ro>.

HISTORIA MAGISTRA VITAE

prof. Laurențiu Bastoreală

Până în secolul al XIX-lea (inclusiv), consumul de tutun era considerat ceva specific bărbătesc, aducător de prestigiu social și chiar benefic pentru sănătate. Din sec al XVI-lea, de la descoperirea Braziliei de către Pedro Cabral, se credea că e un un fel de panaceu și se recomanda pentru abcesul de ulcer, fistulă, diferite dureri și chiar era numit iarba sfântă. Autohtonii americani precolumbieni foloseau această plantă în practici rituale religioase, de aceea era adesea utilizată de către vraci și samani. O reclamă din 1907 susținea că e bun ca tratament pentru astm, ușurează durerile de piept, iritațiile gâtului și îmbunătățește respirația. Rareori medicii susțineau că este dăunător. Printre puținele persoane care au afirmat că nu este sănătos se număra și Ellen G. White.

În 1898, Marie Curie și Pierre Curie au descoperit un nou element chimic radioactiv, care a fost numit Radium și se află la numărul 88 în sistemul periodic al elementelor. Calitățile sale au entuziasmat multe persoane care au crezut că au descoperit un nou energizant. Comercianții au pus pe piață diferite produse conținând radium: cremă de mâini și față pentru o piele mai strălucitoare, cremă pentru dinți, cremă de pantofi, bomboane și băuturi împotriva oboselii, vopsele auto-luminoase, limbi pentru ceasuri, comutatoare de avioane, cadrane de instrumente etc. Efectele sale mortale asupra producătorilor și utilizatorilor au început să fie recunoscute în societate după anul 1920. În Biblie, în Vechiul Testament, în cartea Proverbelor,

la capitolul 16, versetul 25 e scris de câteva milenii: „Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.”

Până la finalul celui de-Al Doilea Război Mondial, existau două feluri de cumpărători: oamenii obișnuiți, marea majoritate, care cumpărau lucruri din necesitate și oamenii bogați, foarte puțini, care cumpărau lucruri scumpe și rare, din aroganță, pentru prestigiu și pentru a se deosebi de ceilalți. În perioada interbelică, Edward Louis Bernays (1891–1995), nepot al lui Sigmund Freud, stabilit în SUA, a inventat ceea ce el a numit „relații publice” și a contribuit la transformarea cumpărătorilor în consumatori.

A colaborat cu diferiți producători pentru a-i ajuta să își vândă produsele și a teoretizat principiul cumpărării sub impulsul emoției, al unei induse „stări de bine”, venite din subconștient în mod irațional și în urma unei nevoi inventate de realizatorii reclamelor. Consumerismul, care a pus stăpânire pe Statele Unite după 1920, a contribuit la Marele Crah Bursier din 29 oct 1929 („marțea neagră”), când s-au prăbușit definitiv prețurile principalilor indici, ceea ce a declanșat Marea Criză Economică Mondială. Aceasta va avea printre efectele sale și venirea naziștilor la putere și declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial. În acea perioadă, Edward Bernays a fost solicitat de către George Washington Hill, președintele American Tobacco Company, să ajute la creșterea consumului de țigări în rândul femeilor.

Femeile care fumau o făceau doar

în cadru particular, nu în public, pentru că era considerat indecent. În colaborare cu psihiatrul Abraham Arden Brill, Edward Bernays a găsit metode pentru a convinge femeile că fumatul le eliberează de o subordonare față de bărbați și le face egale cu bărbatul. La parada de Paște de la New York, din 1929, a fost organizată o scenă în care un grup de zece feministe să scoată în același timp țigara să o aprindă și să fumeze în prezența jurnaliștilor și fotografilor care erau de față, ca la orice eveniment monden. S-a afirmat că unele sufragete considerau țigara „torța libertății”, formula care făcea aluzie la un simbol deja sacru al SUA, la Statuia Libertății, purtătoarea „torței libertății”, care se afla și pe monede. În toate ziarele locale și naționale, evenimentul a fost relatat, cu fotografii. Ideea din spatele gestului era că fumatul o face pe femeie mai puternică și independentă.

Vânzarea de țigări către femei a crescut exponențial din acel moment. Treizeci de ani mai târziu, Bernays a declarat că regretă implicarea sa în creșterea consumului de țigări la femei, având în vedere numărul de decese cauzate de fumat și a zis că: „Dacă aș fi știut în 1928 ceea ce știu azi despre fumat, aș fi refuzat oferta lui G.W. Hill”.

Cu câțiva ani în urmă, când a apărut un model nou al unui smartdevice, a fost o persoană care a donat un rinichi pentru a avea bani să își cumpere acel „ultim răgnet” ieșit pe piață. Astăzi acel „device” e deja depășit, valoarea i-a scăzut, dar rinichiul e pierdut definitiv și valoarea îi crește din oră în oră, ceea ce desigur că cel în cauza simte permanent.

În filmul „Diavolul se îmbracă la Prada” este o replică în care o persoană novice în probleme de marketing este lămurită brutal de o specialistă care îi spune că nu trebuie să crezi că tu ți-ai ales acest pulover cu această culoare, să îl cumperi și să îl îmbraci, ci acesta a fost mai demult gândit și ales pentru tine de oameni specializați.

„Mutatis mutandis”, putem să vedem scris în Noul Testament, în Epistola lui Pavel către Efeseni, capitolul 2, versetul 10, un text cu valoare de cauză: „noi suntem lucrarea Lui, creați în Christos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.”, iar la capitolul 1, versetul 11, este scris efectul: „În El am fost aleși și moștenitori, fiind hotărâți mai dinainte după planul Celui Ce înfăptuiește toate lucrurile după sfatul voii Sale.”

Să încercăm, așadar, să învățăm din istoriile altora pentru a nu le repeta.

ADEVĂRATA ELIBERARE

prof. Cristian Manase

VERBA MAGISTRORUM

Era anul 1865, când regele Leopold al II-lea al Belgiei avea planuri mari. Era perioada în care Belgia devenise unul din cele mai moderne state ale Europei occidentale și regele tindea să facă din țara sa un imperiu asemenea celui britanic. Pentru a împlini acest scop, trebuia să cucerească diverse colonii, pline de bogății. Nu toți belgienii erau de acord cu planul conducătorului lor, dar felul în care a fost prezentat poporului planul de dezvoltare, gândul că Belgia va ajunge un stat de frunte în lume, a convins oamenii că modul de acțiune al regelui este cel corect. După ce a căutat zone care puteau deveni colonii extrem de profitabile, s-a oprit asupra bazinului Congo din centrul Africii. Pentru aceasta, a finanțat expediții în aceste zone, conduse de un jurnalist american celebru, Henry Stanley, care descoperise izvoarele Nilului împreună cu dr. Livingstone. Stanley era deja familiarizat cu zona fluviului Congo și avea drept scop, de data asta, să prospecteze bogățiile regiunii.

Rapoartele aduse de Stanley l-au făcut pe Leopold să-și frece mâinile de bucurie. Zona era plină de bogății, în special de fildeș, ceea ce l-a făcut pe rege să-și dorească să transforme Congo într-o colonie privată. Pentru asta a înființat Asociația Internațională Africană, care avea drept scop să „civilizeze” Congo și să desfășoare misiuni caritabile. Principala „misiune” era să ofere asistența medicală gratuită băștinașilor. Totul părea atât de altruist, atât de creștinesc! Bieții oameni din Congo erau atât de fericiți că oamenilor albi le păsa de ei! Doar că în timp ce

speranțele congolezilor erau mari, planurile belgienilor erau altele. În loc de asistență medicală, membrii triburilor din regiune au fost mutilați, puși să muncească până la epuizare, bătuți, jefuiți și omorâți. Lăcomia pentru bogățiile Africii i-au împins pe „civilizatori” la lucruri abominabile. De asemenea, folosind diverse obiecte foarte ieftine din Europa și manipulări înșelătoare, Stanley și oamenii lui au păcălit 450 de lideri tribali și popoarele lor, pentru a le lua pământurile. Pentru niște lucruri banale, pentru niște nimicuri fără valoare, șefii de trib renunțau de bună voie la pământurile lor în favoarea Asociației înființată de regele Leopold, renunțând la suveranitate și la propria guvernare. În doar câțiva ani, regele Leopold, prin oamenii lui, a pus stăpânire pe o suprafață de 2,3 milioane kmp. Doar francezii care aveau și ei interese în zonă au reușit să oprească ambițiile belgiene asupra zonei. Leopold a adus în Congo o armată extrem de dură și crudă, care a reușit să reducă la tăcere pe toți cei care se opuneau regimului colonial, inclusiv pe șefii de trib care își dădeau seama că au fost păcăliți. Regimul terorii ocupase centrul Africii...

Cantități imense de fildeș ajungeau în Belgia... A urmat dezvoltarea producției de cauciuc, iar sclavii erau obligați să muncească în condiții inumane. A început un adevărat genocid asupra populației negroide. Dacă te opuneai sistemului, îți era răpită soția și pusă în lanțuri. De cele mai multe ori, soția sfârșea ucisă. Genocidul era realizat de o poliție militară formată din sclavi ce erau de acord să își ucidă proprii frați, sclavi ce erau de acord să se pună

în slujba coloniștilor. Ca să demonstreze loialitatea față de regimul lui Leopold, membrii acestei poliții aduceau drept dovadă mâna dreaptă a cadavrelor. Până în 1908, se presupune că au murit circa 13 milioane de băștinași, considerându-se că acest episod a fost cel mai ucigaș moment al luptei europene pentru Africa! Deși la mulți ani după aceea genocidul a fost recunoscut, acesta a fost întotdeauna minimizat!

Asemenea bieților oameni care își vedeau de viața lor în luxurianta zonă a bazinului Congo, sunt și oamenii din ziua de azi. Își vedeau de viața lor, considerând că pericolul este departe, considerând că oamenii albi care veneau din Europa le vor binele. Departe de Dumnezeu, nu mai vedem nici noi pericolele care ne pândesc azi. Suntem înșelați de obiectele fără valoare pe care diavolul ni le bagă sub nas ca fiind mari valori, iar noi suntem atât de tentați de ele, încât suntem în stare să renunțăm la ce avem noi mai de preț. Ajungem să avem încredere în cei care se dau binevoitori, dar care au drept scop interesul propriu. Ajungem să ne vindem pe lucruri de nimic, trăind după sintagma „O viață avem!”... Dacă tot o avem, să o trăim la maxim, fără să ne dăm seama că maximul pe care îl oferă diavolul e departe de ceea ce vrea să ne ofere Dumnezeu! Și ne trezim, fără să ne dăm seama, că întoarcem spatele lui Dumnezeu, că acceptăm ofertele otrăvite ale celui rău, că devenim robi, că ne pierdem tot ce Dumnezeu a pus de preț în noi, că ne pierdem sănătatea, viața și veșnicia. Am primit o viață pentru a trăi împreună cu Dumnezeu, pentru a fi pecetluiți pentru viața veșnică și ne trezim

prizonierii unui „regim” care ne jefuiește în timp ce pe față se dă drept salvator. Suntem întorși unul împotriva celuilalt, devenind chiar mai cruzi cu frații noștri de suferință decât ar fi chiar asupritorii! Nu mai vedem pericole, nu mai vedem speranța, nu mai vedem necazurile care se vor abate asupra noastră... pentru că ajungem să fim păcăliți, înșelați, orbiți de nimicuri!

În 1908, zona a fost cumpărată de statul Belgian de la regele Leopold, cel care transformase Congo într-o colonie privată, iar din acel moment viața oamenilor a început să se îmbunătățească ușor. Oamenii au început să primească drepturi, curmându-se crimele și abuzurile. Starea în care ne aflăm noi azi poate fi diferită dacă ne punem la dispoziția lui Hristos, Singurul Care ne poate elibera de sub robia diavolului. Isus vrea să ne ofere libertatea, vrea să ne dea Viața... dar oare mai vrem noi azi eliberarea sau ne-am obișnuit cu statutul de sclav, cu moartea, cu chinul, cu „pietricile” ieftine oferite de cel rău?

Până la eliberarea deplină, mai e puțin timp... Dar oare mai vrem azi să fim cu adevărat liberi de păcatul care a pus stăpânire pe noi? Mai vrem noi azi să ieșim de sub domnia celui care are doar interese egoiste? Mai vrem noi azi să stăm cu ochii ațintiți la Hristos și la eliberarea oferită de El? Sau ni se pare prea ademenitoare viața asta cu capcanele ei?

Ieremia 5:12 Ei tăgăduiesc pe Domnul și zic: „Nu este El! Și nu va veni nenorocirea peste noi; nu vom vedea nici sabia, nici foametea.”

MIGRAȚIE

prof. Daniela Zaharia

Autobuzul își urma cursul firesc, eu - „Suflet românesc” al unui nebănuit valoros scriitor: Dan Puric. Schița aborda conceptul ontologic de identitate, pe fundalul unei experiențe pline de umor. Râdeam cu fața ascunsă în fular. Atenția îmi e atrasă de o persoană cu glas și cu o identitate impunătoare:

- Dă-te, cucoană, la o parte, să mă așez și eu... nu știu ce vă așezați așa... pe primul scaun! Așezați-vă pe ălălaltu, să mai vină și altu...

Femeia minionă din fața mea s-a ridicat ca din arc, părăsind bancheta și refugiindu-se în spatele autobuzului. Românul s-a așezat biruitor, cu o extraordinară disponibilitate pentru discursuri și împărțășirea vieții personale. Probabil singurătatea casnică era declanșatorul atragerii atenției oamenilor salvatori din jur, prea preocupați cu drumurile lor egoiste.

- Înghețai de tot în stație, până să vină ăsta... Ia să mă încălzesc!

Din buzunarul hainei iese la iveală, glorioasă, o sticlă de plastic, micuță, plină pe jumătate cu antigel românesc, pe care o arată pedagogic privitorilor:

- Uitați, țuică de prună... cea mai bună... așa, când îți e frig... iei o gură... Domnilor, eu nu beau cu măsură, că mor, eu beau peste măsură, ca să trăiesc mult. O să trăiesc până în 2069! Am acum 64 și o să mai trăiesc... câți vin?... vreo 52 de ani, nu?

Sticla este așezată ca un medicament valoros la locul ei. Bătrânul scoate, în continuare, un minitefon cu care începe să facă poze în față și în spate, argumentând:

- Ia să facem niște poze, acum... să

știu cu cine stăm de vorbă pe urmă... uite așa, să vă am aici... ăsta spune tot...

Îmi pare că personajul sigur a coborât din cartea pe care o țineam în mâini. De la ce pagină o fi dezertat și a sărit în fața mea? Căciula lăsa să i se vadă doi ochi albaștri, de o tristețe copleșitoare, de o dezorientare vădită - ascunse într-o sclipire veselă, dinamică. După ce telefonul a înregistrat fețele uimite ale călătorilor aduși la tăcere, bătrânul scoate din buzunarul de la piept o poză veche, păstrată uimitor de bine, pe care o arată din nou spectatorilor uluiți, celor din față și celor din față. Tânăra de lângă mine e solicitată să aprobe frumusețea personajului:

- Uite, domnișoară, asta e nevastă-mea! Avea 22 de ani... E frumoasă, nu!?

- Să-ți trăiască! răspunde scurt tânăra secolului XXI, cu sânge rece, neintimidată, văzându-și înainte de face-book, pe telefon.

- Uite ce frumoasă e... da acum nu mai e frumoasă pentru mine, e pentru ăia... pentru italieni... După 24 ani de căsătorie, a fugit în Italia... Sunt singur și am trei câini acasă... Dintr-o stație salvatoare, se urcă o pereche de bătrânei. Doamna se așază lângă artistul ce-și striga singurătatea și iubirea trădată pe scena neconvențională a autobuzului, iar domnul îi întinde mâna, pentru salut. Se cunoșteau, cu siguranță. De acum, se înfiripă un dialog între cei doi, iar audiența în autobuz scade. Vehiculul trece prin fața uneia din multele biserici presărate pe traseu.

- ... priviți! La biserica asta ne-am cununat. Eram frumoși... eu sunt frumos și acum... seamăn cu mama. Uite-o și pe mama! Fotografia cu mama nu mai este găsită în

culisele hainei, însă. Timpul a ascuns-o bine, probabil. Peste încă două stații, în loc să intre înapoi în carte, personajul nostru se îndreaptă spre scările autobuzului și dispare în semiîntinericul zorilor, nu înainte de a rosti fraza de încheiere a spectacolului:

- Hai, sănătate! La mulți ani! Mă

iertați că v-am deranjat!!!

Spectatorii au rămas uluiți, în acel început de an, de 17 ianuarie...

Iubirea migrase peste hotare și nu se mai întorsese, nici măcar în vacanță.

Este drept pentru umanitate?

DETERMINĂRI GEOGRAFICE, ISTORICE, DEMOGRAFICE ALE TIMOCULUI SÂRBESC

1.1. CADRUL NATURAL

Timocul sau Valea Timocului este regiunea situată în nordul Peninsulei Balcanice, mai precis: în estul Serbiei și nord-vestul Bulgariei, de-a lungul văii râului Timoc și în zonele montane adiacente acesteia. Regiunea mai este numită „Tribalia”, după tribali, o ramură a dacilor din antichitate, care au trăit în nord-vestul Bulgariei de azi. (Vezi ANEXA 3.1) Timocul include teritoriile județelor sârbești Braničevo, Morava de Est, Bor și Zaječar, precum și regiunea bulgară Vidin (până la Lom).

Serbia este organizată teritorial în 150 de municipii/opstine, 24 de orașe și 2 provincii autonome (Kosovo, în sudul țării, cu 28 de municipii și 1 oraș și Voivodina, în nordul țării, cu 39 de municipii și 6 orașe). Între Kosovo și Voivodina se situează Serbia Centrală, incluzând 83 de municipii și 17 orașe.

Municipiile și orașele sunt grupate în districte/județe, Serbia având, în prezent, 29 de districte, repartizate astfel: 5 dintre ele - în Kosovo, 7 în Voivodina, 17 în Serbia Centrală.

Având granițe comune cu Albania, Muntenegru, Bosnia și Herțegovina, Bulgaria, Croația, Macedonia, România și Ungaria, Serbia are acces indirect, prin intermediul Dunării, la Marea Neagră.

Serbia este împărțită în șase regiuni geografice, care se întind pe arii foarte mari: nordică, vestică, centrală, estică, sud-vestică și sudică.

Zona studiată, cea de răsărit a Serbiei, aparține regiunii geografice Serbia Centrală (presupunând două regiuni istorico-geografice cunoscute: Balcanii de Vest și partea de sud a Câmpiei Panoniei) și are drept frontiere naturale: fluviul Dunărea la nord, râul Timoc și granița cu Bulgaria la est, râul Morava la vest, iar la sud – munții Râtani (despre care o legendă a românilor timoceni spune că sunt „buricul pământului”), ce unesc printr-o linie râul Morava cu râul Timoc.

Întreaga suprafață de 11.867kmp include, administrativ, județele: Bor, Zaječar, Pomoravlje și Braničevo.

Fiind străbătută de râul Timoc (care ia naștere prin unirea Timocului Negru cu Timocul Alb, în orașul Zaječar), această zonă locuită în mare parte de români se mai

numește și „Timocika Krajna” – Craina Timocului.

Zona Timocului este formată din 300 de sate și 20 de orașe, cum ar fi: Bor, Negotin, Kladovo, Majdanpek, Požarevac, Zaječar, Kučevo, Žagubica, Loznica, Donji Milanovac, Boljevac, Petrovac, etc.(Vezi ANEXA 3.2)

Deoarece realizează legătura dintre două mari sisteme muntoase, Carpații și Balcanii, dar și dintre Câmpia Română și Stepa Maghiară, această regiune, concretizată în masivul carpatic sud-dunărean dintre Morava și Timoc, apare ca o mare platformă muntoasă, ce are înălțimea maximă de 1300m. Este important de menționat că, până în secolul al XX-lea, acești munți au fost trecuți ca aparținând de Munții Balcani. Realitatea geologică este că acești Carpați de pe teritoriul Serbiei sunt parte a Carpaților Sudici, împreună cu Munții Banatului. Chiar cercetătorul G. Vâslan a declarat: ”Carpații nu se opresc la Dunăre, ci la Timoc.”

La est de Masivul Porțile de Fier, se întinde depresiunea Severin-Negotin, urmată de Podișul Prebalcanic/Platforma Moesică, având o lățime de 30-40 km în vest, lățindu-se până la 100-120 km în est. Totuși, regiunea include variate forme de relief, începând cu teritoriul muntos, acoperit cu păduri dese, pășuni alpine, continuând cu podișul favorabil culturilor de cereale și viță de vie, finalizând cu bogatele câmpii, întinse pe cursul râurilor (Câmpia Morava, de-a lungul Văii Moravei; Câmpia Negotinului, de-a lungul Văii Timocului).

Din punct de vedere hidrografic, două mari râuri domină zona : Morava și Timoc. Râul Morava curge de la sud la nord, se varsă în Dunăre, având râul Reșava ca afluent principal din podișul timocian ; râul Morava Mare, partea finală a râului Morava, este

cel mai mare sistem hidrografic din Serbia, cu o lungime de 185 Km ; râul Mlava, care curge printre versanții munților Golubina ; râul Pek, spre estul zonei vizate, care se varsă în Dunăre în apropierea frontierei româno-sârbe ; râul Porec, în preajma Cazanelor .

Râul Timoc (denumirea lui provenind din latinescul « Timacus ») se situează în sudul teritoriului și primește doi afluenți importanți, Timocul Alb și Timocul Negru, dar și alte râuri mici – Timocul Svârligului, Timocul Târgoviștei, Marele Timoc. El formează pe ultimii 15 Km, până la vărsare – granița între Serbia și Bulgaria. Timocul Negru este cel mai important afluent al Timocului și străbate cea mai populată zonă. El se unește cu Timocul Alb în apropiere de orașul Zaječar și formează Timocul Mare sau râul Timoc, pe ultimii 88 km, până la vărsarea în Dunăre, în dreptul orașului Negotin.

Pe o distanță de 144 km, între Baziaș și Kladovo, Dunărea traversează cel mai grandios defileu, cel carpatic, unic în întreaga Europă, fiind cel mai îngust și cel mai adânc. Masivul muntos traversat este un ansamblu morfo-tectonic unitar, cu aceeași structură, pe ambele maluri ale Dunării.

În ceea ce privește vegetația, dominantă este pădurea de foioase. Apar și ținuturi cu pin, jneapăn, terase cu vii și grădini. Clima mediteraneană favorizează nucul, liliacul, smochinul și părul sălbatic.

Solul dintre Morava și Timoc este foarte bogat în anumite zăcăminte : aurul și arama se extrag din zona Borului, pirita se obține din teritoriile Majdanpek, lignitul din Râtani, Bogovina, de la Vrska Cuka (Vârșca-Ciuca), iar aurul este scos din minele de la Glogovica și Nesernica.

Climatul acestui teritoriu este de tip temperat-continental, cu influențe

mediteraneene, dar și de climat montan. Poziția geografică prielnică, favorabilul cadru natural au dus la o permanentă locuire a acestui areal, de-a lungul timpurilor istorice. Teritoriul descris a favorizat, la finalul oricărei perioade istorice critice, redresarea demografică a regiunii.

1.2. DENUMIRILE SPAȚIULUI MORAVO-TIMOCEAN, DE-A LUNGUL TIMPULUI

Arealul studiat, cuprins între râurile Morava, Dunăre, Timoc și Munții Râtani, a cunoscut, în timpuri istorice diferite, mai multe denumiri, în funcție de călătorii care l-au vizitat, de stăpânirile desfășurate în secole de istorie.

„Tribalia” este prima denumire atribuită acestui teritoriu, înainte de a fi cucerit de Imperiul Roman. În timpul stăpânirii romane, denumirea dată este „Moesia”, împărțită din 86, î. Hr., în Moesia Inferior și Moesia Superior. După retragerea aureliană, din 285 și până în sec. al VII-lea, zona de vest, până la Majdanpek, a aparținut de Moesia Superior, iar partea de la est a ținut de Dacia Ripensis.

În documentele din secolul al XVI-lea, se utilizează denumirea de „Kraina”(Craina), mai ales pentru partea de est a zonei studiate. Se știe că între anii 1565-1833, românii de aici au fost organizați în Provincia Autonomă Margina, sub conducerea cnejilor români, având capitala la Negotin. După integrarea teritoriului Serbiei (din 10 iunie 1833), s-a revenit la denumirea regiunea Margina, cu traducerea în sârbă: Krajina/Craina.

Krajina este un toponim provenit din slavonescul ”kraj”, ce însemna ”sfârșit”, cu referire la marginea unei țări, hotar, graniță.

O perioadă, termenul de „Krajina”/Craina se referea la două zone ale Serbiei:

1. Timocka Krajina/Craina Timocului

– de-a lungul râului Timoc, zona estică a teritoriului, formând granița cu Bulgaria, putând fi tradusă cu ”frontiera Timocului”.

În această variantă, termenul ”krajina” are sensul propriu de sfârșit, marginea statului.

2. Negotinska Krajina/Craina Negotinului este o denumire întâlnită doar în scurta dominație austriacă și apare în sursele istorice din sec. al XVIII-lea, atribuită districtului Krajina, la marginea districtelor Kljuc și Krivina.

Miloș Obrenovici, după ce a revendicat și a alipit Serbiei teritoriul cuprins între râul Timoc și munții Miroci, l-a numit tot Krajina (Craina). Această denumire sârbească a regiunii a fost preluată de toți locuitorii din zonă, indiferent de rădăcinile etnice ale lor. Chiar și astăzi, întrebați cum se numesc, oamenii răspund, fără ezitare că ”Suntem crăineanți.”

În zilele noastre, teritoriul din răsăritul Serbiei și nord-vestul Bulgariei, de la Valea Moravei (vest) la Valea Timocului (est), de la Dunăre (nord) până la Munții Râtani, se numește, generic, Valea Timocului sau Craina Serbiei. Denumirea de Craina Serbiei și-a extins, așadar, aria inițială, situată de-a lungul Timocului.

Românii din teritoriu nu se regăsesc în totalitate în denumirile date de către oamenii de știință zonei. Astfel, doar românii din satele de pe valea Timocului sunt total de acord cu varianta ”regiunea Timocului”. ”Crăineanți” se denumesc locuitorii din Timocka Krajina, din zona Negotinului, adică din regiunea administrativă inițială.

Astăzi, termenul generic de Valea Timocului este aplicat întregii regiuni din estul sau din nord-estul Serbiei, chiar dacă nu este foarte corect din punct de vedere geografic sau istoric.

1.3. VALEA TIMOCULUI

Denumirea „Timoc” provine din latinescul „Timacus”, termen dat de romani râului care străbate valea centrală a regiunii. Râul Timoc este format din două râuri mai mici: unul izvorăște din munții din apropierea Svârligului, iar celălalt din muntele Migior, aproape de Calna, la granița Serbiei cu Bulgaria. Cele două râuri se unesc la Cneajevat (Cneajevăț), iar de aici, Timocul curge spre nord, până la Zaječar și se varsă în Timocul Negru. În apropiere de Negotin, trecând prin satele Kobisnica (Cobișnița) și Coilova, Timocul se varsă în Dunăre.

Valea Timocului se întinde în dreapta și în stânga râului Timoc, începând de la Cneajevat, până la Dunăre, cuprinzând orașele Zaječar, Negotin, Brza Palanka și multe sate în care trăiesc români și sârbi, spre vest, până la Kladovo, Bor și Boljevac, iar spre est, până la granița cu Bulgaria.

Într-un sens mai larg, Valea Timocului este o zonă mult mai întinsă, de pe lângă Morava și Dunăre, până la Vidin și Lom, în Bulgaria.

Cele mai importante orașe din Valea Timocului sunt Zaječar și Negotin. Semnificația numelor celor două localități, în viziunea locuitorilor, este următoarea: „Negotin” ar proveni din latinescul „negotium”, care înseamnă „afacere”, „muncă”. Din același termen de bază s-a desprins și „negotiatio” – „negoț”, „comerț”, „vânzare”, „cumpărare”. Se poate deduce ușor care erau îndeletnicirile oamenilor ce au trăit aici, încă de pe vremea dacilor și romanilor. De-a lungul istoriei, mai ales în Evul Mediu, Negotinul a fost un important centru comercial, organizând bâlciuri și piețe.

Despre Zaječar se crede că provine din latinescul „Deus”, în sârbește „Zevs”. Tradus, ar însemna „zăii din cer”, după credința precreștină a existenței zeilor în

cer, care coboară să ajute oamenilor atunci când sunt chemați.

Comuna Zaječar cuprinde 39 de sate, dintre care, în 17 trăiesc locuitori de origine românească, vorbitori ai limbii române.

Pornind de la Zaječar, spre nord, se întâlnesc următoarele sate de români: Glogovita (Glogovița), Duboceana, Mala Yasikova (Isăcova Mică), Velika Yasikova (Isăcova Mare), Tabacovat (Tăbacovăț), Isanovat (Isânovăț), Mala (Măla), Spicova (Șpicova), Gradskovo (Grăscov), Ciocănar, Alova, Nicolicea. Sârbii locuiesc în sate din mijlocul și nordul comunei, spre Negotin. În sud de Zaječar, se găsesc următoarele sate de origine românească: Pârlita, Gârleana, Șlivar, Lubnita (Lubnița), Gamzigrad (Gâmzigrad), etc.

În comuna Bor, satele românești sunt: Metovnitza (Metovnița), Șarbanovac (Șerbanovăț), Podgort (Podgorț) etc.

BIBLIOGRAFIE:

Aminceanul, Diamandi, (1999), Români din Peninsula Balcanică, Ed. Domino, Galați.

Anghel, Florin, Cojoc, Mariana, (2007), Români și bulgari. Provocările unei vecinătăți., Ed. Cartea Universitară, București.

Băluțoiu, Valentin, (2009), O istorie pentru românii de la sud de Dunăre, editură bilingvă româno-sârbă, Ed. Alma, Craiova.

Băluțoiu, Valentin, (2010), Istoria românilor din sudul Dunării, Ed. Didactică și Pedagogică, București.

Bârsan, A. (1968), Mic Atlas Geografic, Ed. Științifică, București.

Bârzu, Ligia, Brezeanu, Stelian, (1991), Originea și continuitatea românilor. Arheologie și tradiție istorică, Ed. Enciclopedică, București.

Caragiani, Ioan, (2008), Studii istorice

- asupra românilor din Peninsula Balcanică, Ed. Fundația Scrisul Românesc, Craiova.
- Caune, Jean, (2000), Cultură și comunicare, Colecția Syracuza, Ed. Cartea Românească, Buc
- Copcea, Florian, (2008), Istoriografia românilor din Serbia de Sud-Est, Ed. Autograf, Craiova.
- Copcea, Florian, Eveniment istoric de excepție – primele cursuri oficiale de limba română în Timoc, articol publicat în revista Vorba noastră, nr.7/8/2013.București.
- Diana, Nedelcea-Cotescu, (2005), Mărturii despre românii din Timocul sârbesc, Fundația Scrisul Românesc, Craiova.
- Dragomir, Silviu, (1924), Vlahii și Morlacii. Studii din istoria românismului balcanic, Imprimeria Bornemisa, Cluj.
- Dragomir, Silviu, (1959), Vlahii din nordul Peninsulei Balcanice în Evul Mediu, Ed. Academiei, București.
- Lovinescu, Vasile, (1996), Dacia hiperboreană, Ed. Rosmarin, București.
- Macrea, Mihail, (1969), Viața în Dacia romană, Ed. Științifică, București.
- Nedelcea, Tudor, (2005), coordonator al colecției Mărturii despre românii din Timocul sârbesc, Ed. Fundația Scrisul Românesc, Craiova.
- Nedelcea, Tudor, (2008), Moldovean, valah sau român, Ed. Fundația Scrisul Românesc, Craiova.
- Panaitescu, P.P., (1969), Introducere în istoria culturii românești, Ed. Științifică, București.
- Panea, N., Bălosu, C., Obrocea, G., (1996), Folclorul românilor din Timocul bulgăresc, Ed. Omniscop, Craiova.
- Pa Timoc, Cristea Sandu, (1995), Mărturii de la românii uitați, Ed. Astra Română, Sibiu.
- Timoc, Cristea Sandu, (1996), Tragedia românilor de peste hotare (9-13 milioane), ed. a-II-a revăzută, Ed. Astra Română, Timișoara.
- Timoc, Cristea Sandu, (1997), Vlahii sunt români, Ed. Astra Română, Timișoara.
- Panea, Nicu, (2000), Antropologie socială și culturală, Ed. Omniscop, Craiova.
- Radu Păiușan, Ionel Cionchin, (1998), O istorie a românilor din nord-estul Serbiei, Ed. Ando Tours, Timișoara.
- Ionelia Toarcă, (2012) Comunitatea românească din estul Serbiei, Ed. Semne, București, din George Vâlsan, Românii din Serbia, 1937, Bulet. Soc. de Geografie.

*Tonicile
devenirii.
Invitați.*

NEBUNUL

DAN PURIC

Eram la mănăstire. Undeva, sprijinit de zidul ei, stătea domnu` Marian. El era nebunul. Venea de ceva timp pe la mănăstire, doar pentru câteva zile, apoi pleca la alta și tot așa, până se-mplinea anul, stătea prin mănăstiri.

- Mai taie și tu niscaiva lemne! îi spune starețul slab ca o lumânare, văzându-l că stă toată ziua degeaba. Să-ți plătești măcar mâncarea! mai adăugă el, îndepărtându-se.

- Da` ce, n-am tăiat? se răsti nebunul simțindu-se puțin jignit. Starețul rămase ținut locului. Sentose încet către el și-l întrebă perplex:

- Când ai tăiat tu lemne?! Că eu n-am văzut nimic!

- Ei, când, când, când? repetă abuziv întrebarea nebunul. Anu` trecut! Starețul rămase buimac. Într-adevăr, în fiecare an, nebunul trecea pe la mănăstirea lui, dar nu și-a închipuit că el își socotește astfel plata.

Domnu` Marian rămase singur cu victoria sa. Starețul dispăru convins fiind că nu mai are ce să-i spună. Așa sprijinit cum stătea de zidul bisericii, cu o altă percepție a timpului decât cea a starețului, părea că voia ca nimic din înțelepciunea adevărată a lumii să nu se piardă. Și-atunci, prinzând curaj și marcat de curiozitate să pun în mișcare o atare logică, mi-am luat inima în dinți și l-am întrebat ceva ce orice român ar fi dorit să știe:

- Domnu` Marian! am început eu cu ton amabil, dar, evident, și cu puțină emoție. Pot să vă întreb ceva?

- Da, domnu` regizor! Întrebați-mă! Întrebați-mă, cu ce pot să vă ajut? repetă el, cât se poate de cumsecade.

- Domnu` Marian! am reînceput

eu cu vădită curiozitate. Dacă ați fi președintele României, ce-ați face? Nebunul se uită la mine ca la o curiozitate.

Mă studie puțin, să vadă pe ce lume sunt, apoi îmi dădu un răspuns năucitor:

- Să-nțeleg că până acum n-am făcut nimic? Ziua a trecut cu bine în mănăstire, fără alte evenimente. Seara, m-am dus puțin la vecernie. Nu l-am văzut acolo, în biserică. În schimb, mai târziu, l-am zărit tot lipit de zidul ei. Așa singur, cum stătea acolo, crescut parcă din trupul ei sfânt ca să corecteze cu nebunia lui modesta logică omenească, părea că sprijină eternitatea să nu se risipească-n lume.

A doua zi însă, am auzit două bătăi în ușa chiliei unde am fost cazat.

- Pot să intru? se auzi, de afară, vocea domnului Marian.

- Pot să intru? se auzi, de afară, vocea domnului Marian.

- Pot să intru? se auzi, de afară, vocea domnului Marian.

- Pot să intru? se auzi, de afară, vocea domnului Marian.

Dan Puric - actor complex, regizor, scriitor român de mare succes.

- Cum să nu, intrați! i-am răspuns eu, surprins de eveniment.

Domnu` Marian deschise ușa, mă salută și apoi, cum îi era obiceiul, își adună încet mâinile la spate și se sprijini de zidul camerei în care locuiam.

- Domnu` regizor, începu el, pot să vă întreb ceva?

- Da, evident! i-am răspuns emoționat, simțind că mi-a venit mie rândul, de data aceasta, să răspund cum oi putea la o întrebare serioasă, pe puțin la fel de importantă ca aceea pe care i-o pusesem eu cu o zi înainte. Dar n-a fost să fie așa. Nebunul mă fixă cu privirea și mă-ntrebă ceva cât se poate de lumesc, care mă dezarmă total.

- Domnu` regizor, nu știți cumva, prin cunoștințele dumneavoastră, cum aș putea face rost de o viză pentru America?

Am rămas uluit. Lucrul era atât de pragmatic, încât venea în contrast izbitor cu așteptările mele. Dar apoi mi-am dat seama că și eu, cu o zi înainte, l-am întrebat un lucru cât se poate de pragmatic. Așa că nu în întrebare consta diferența, ci, evident, în răspuns.

Dar, vai, răspunsul meu n-avea nici pe departe înălțimea celui dat de el, ieri. Era unul lumesc, ce învățase să se târască în realitatea inertă și leneșă de zi cu zi a țării.

- Nu știu, domnu` Marian. Eu nu lucrez în domeniu și nici n-am vreo cunoștință care să-mi poată furniza vreo informație. Tot ce cunosc este că viza respectivă se obține foarte greu. Sunt multe solicitări, lumea e disperată și vrea să plece din țară. Sunt multe cereri, domnu`Marian! am încheiat eu, dându-mi seama cât de penibil m-am întins cu justificările și cu tonul târăgănat de funcționar guvernamental.

Nebunul mă privi aproape cu milă. Lăsa puțin timpul să se scurgă, pesemne doar așa, ca să se ducă reziduurile răspunsului

meu banal, și-mi spuse :

- Domnu` regizor, ce nu se poate cu bani în țara asta?

Încă o dată rămăsesem trăsnit cât de bine ținea în mână frâiele realității noastre. Nicio speculație, niciun lucru nelalocul lui. Ci o logică perfectă și, evident, mult mai eficientă decât a mea. Nebunul nu se juca cu realitatea. Ci știa că el poate s-o joace, cunoscând bine regula jocului românesc.

- Dar de ce vreți să vă duceți în America? am îndrăznit eu să-l întreb mai departe, marcat de o firească curiozitate.

- Am prieteni acolo! mi-a răspuns nebunul... nu i-am mai văzut de mult.

Liniștea se așternu brusc în chilie. Un înger trecea. Apoi mi-am luat din nou inima în dinți și am întrebat:

- Prieteni? Ce prieteni?

- Mai mulți! îmi spuse nebunul cu o umbră de nostalgie în glas. Apoi, brusc, spre perplexitatea mea, se apucă să-i numere pe degete. În primul rând, nu l-am mai văzut de mult pe șeriful din Tennessee, apoi pe Elvis Presley și pe Bruce Lee...

De data aceasta, am rămas năuc. Nevrând să intru într-o zonă neexplorabilă, am încercat să mă lămuresc totuși cu o întrebare ocolitoare.

- Bine, dar toți aceștia sunt morți de mult! i-am spus eu cu claritate în glas, sperând să-l aduc la realitate.

Numai că realitatea mea s-a dovedit a fi mică în raport cu a lui. Mă privi puțin, ca să-și așeze mai bine răspunsul și zise:

- Păi da, tocmai de aia mă duc, au murit de mult și n-are cine să le aprindă o lumânare! La așa ceva nu mă așteptam. Rămăsesem complet dezarmat. Cu un instinct al lui, special, nebunul desluși că mă puse-n încurcătură și atunci, cu sufletul lui generos, mă mai ridică o dată la limpezimile lui sufletești.

- Nu-i nimic, domnu` regizor, dac-oi vedea

că nu se poate și nu se poate și e greu, mă duc în China.

Asta deja pentru mine era prea mult. Logica mea, așa-zis sănătoasă, era pusă la grea încercare.

- Da, plec în China! întări și mai mult nebunul. Am și acolo o groază de prieteni.

- Aveți prieteni și acolo? l-am întrebat eu de pe vârful cel mai înalt al curiozității și perplexității mele.

- Da, da... am... îmi răspunse el cu gândurile ușor plecate în depărtare. Apoi, întorcându-se brusc spre mine, mă întrebă: Dumneavoastră nu aveți?

De data aceasta, privirea lui rătăcită mă țintuia ușor acuzator.

- N-am, n-am niciun prieten... am îngăimat eu, fiind luat pe nepregătite atât de întrebare, cât și de tonul ei.

- Deci dumneavoastră... reluă nebunul... spuneți că n-aveți niciun prieten în China?

- N-am, n-am niciun prieten în China! i-am răspuns eu de data aceasta sigur pe mine, conștient de realitate și de faptul că nimeni de pe lume n-o poate schimba.

- Deci insistați să spuneți că n-aveți niciun prieten în China?!... reluă nebunul, pe un ton din ce în ce mai nervos.

- Da, n-am, n-am niciun prieten! i-am clarificat eu și de data asta, cu și mai multă autoritate, știind că acum dreptatea este de partea mea.

- Da?!... zise nebunul aplecându-se ușor amenințător spre mine. Și-atunci treningul de pe dumneavoastră de unde-l aveți?!

ÎN TRE LIMITELE PUTERII ȘI PUTEREA LIMITELOR (R)EVOLUȚII MUZICALE ÎN R.P.R. și R.S.R

LADISLAU CSENDES

REALISMUL SOCIALIST – O MAROTĂ A PUTERII

Agresiunile verbale și fizice asupra identității individuale și colective au alcătuit prin însumare o „realitate” deforma(n)tă și fluidă, transformabilă oricând la comandă (aidoma satelor Potemkin). Muzica a fost pusă în slujba acestei „realități”. De aceea, mai marii culturii românești au urmărit oglindirea „patriotismul socialist” mânâți de suspiciuni. Și pentru că testările acustice nu dădeau rezultate, s-au concentrat pe loialitatea muzicienilor față de regim. Astfel se explică vânarea celor mai inofensive cuvinte și verificarea substraturilor acustice abstracte ale unor ficțiuni artistice. Această vânătoare a devenit un fel de „sport național”, ca și modalitățile securiste de „reinterpretare” (adică de mistificare) a experiențelor traumatice trăite și impunerea unor anumite sensuri.

Am putea numi realism socialist combinația dintre teroarea aleatoare și propaganda bazată pe imaginea fals-radioasă a unei vieți cotidiene triste și șterse. O (re)producție fictivă de duzină iscată din imaginarul mediocrității nomenclaturiste, care a fost decretată (prin memorabila

Rezoluție a Uniunii Compozitorilor din anul 1952)...metodă unică de creație. Așadar nu numai partidul era unic – am putea zâmbi astăzi cu amărăciune – ci și calea artei spre „societatea perfectă”. Dar să (re)vedem pas cu pas principalele (dis)continuități ale faptelor și ideilor legate de acest subiect.

Muzica în U.R.S.S. și țările prietene de democrație populară este o artă a poporului muncitor; artă ce dezvăluie gândurile și sentimentele acestuia. Muzica în țările capitaliste, în marea ei majoritate, reflectă ideologia claselor dominante servindu-le interesele.

Știm că Andrei Jdanov stabilea ca țintă a realismului socialist (deja în 1932) educarea „oamenilor muncii în spiritul socialismului” și crearea „omului nou”, legând propaganda ideologică de educație sau/și de reeducarea teoretizată de Makarenko . Formele extreme ale îndoctrinării aveau de sădit în mintea

fiecărui concepția socialistă revoluționară despre lume și viață. (Nu era, însă, totdeauna clar dacă această viziune era leninistă, stalinistă sau marxist-leninistă). Toată această „educație” viza ruperea definitivă de trecut, care, dacă se putea, trebuia să pară și benevolă. Nu trebuie să ne mire că Stalin obișnuia să numească artiștii „ingineri ai sufletului”. Dacă sufletul era pentru el o formă a materiei (ca lemnul sau piatra), imaginile realiste modelate la comandă și după un plan unic aveau scopul de a modela la rândul lor (într-un mod previzibil și, uneori, chiar planificat) conștiințele. Astăzi am putea evalua asta, fără să exagerăm, ca o schimbare forțată a identității.

Rezoluția jdanovistă Despre opera lui V. Muradeli Marea Prietenie, formulând critici ascuțite la adresa „formalismului”, a subliniat „caracterul antipopular și reacționar” al unor muzici și muzicieni sovietici care se bucurau de prestigiu internațional. Jdanov voia să impună prin acest document o muzică armonioasă și grațioasă... înlocuind brambureala. Muzica incriminată de el aparținea, însă, celor mai de seamă compozitori sovietici ai vremii—Șostakovici, Prokofiev, Hacıaturian, Miaskovski, Șebalin — și nu era deloc brambureală.

Jdanov a comparat cele mai valorose pagini ale muzicii sovietice din vremea sa cu zgomotele produse de un *ciocan pneumatic care găurește asfaltul* și cu cel (și mai sinistru) al dubelor naziste, care se învârteau pe străzile orașelor ocupate, până când victimele din interiorul mașinilor mureau asfixiate de gazele de eșapament produse în timpul parcursului.

Arta trebuia să urmeze neabătut sarcinile ideologice concrete ale momentului, iar acestea impuneau genuri muzicale vocal-simfonice bazate pe texte propagandistice. Astfel au început să apară Poemul pentru un luptător

comsomolist de Lev Knipper, oratoriul *Cântarea pădurilor* de Șostakovici, oratoriul *În apărarea păcii* de Prokofiev sau cantata *Odă lui Stalin* de Hacıaturian. (Mai era indicat să se cânte și Suliko, acesta fiind cântecul preferat al lui Stalin.)

O explicație vagă și alambicată cu privire la realismul socialist a fost dată, într-un târziu, și publicului meloman din România. Analiza conceptelor de realism socialist și formalism (occidental) apărea, însă, gata expirată în 1959. Partidul Comunist al Uniunii Sovietice dezavuase (după zece ani) propria rezoluție dată în 1948, slăbind un pic chinga încorsetărilor ideologice în care muzica era prinsă.

De la această poziție asumată pleacă analiza. Autorul (aflăm din prezentare că ne instruiește un profesor al profesorilor de muzică din U.R.S.S.) înfierează acea muzică distractivă care adoarme conștiința, apoi se îndreaptă împotriva muzicii de „factură dubioasă”. (Păcat că nu a explicat termenul „dubios” în muzică, pentru că acesta a fost intens folosit, atât în dezbaterile ideologice a vremii, cât și în atacurile lansate împotriva unor muzicieni).

V.N. Vladimirov critică apoi lipsa de conținut (bineînțeles, fără să explice la ce conținut se referă). El comentează și faptul că această muzică superficială „sustrage” oamenii de la lupta politică. După părerea formatorului de opinie, pericolul reprezentat de muzica de divertisment era acela că ascundea contradicțiile de clasă (deși acestea se ascuțeau neîncetat).

Cei care se așteaptă în acest punct al discuției la o turnură spectaculoasă vor suferi o mare decepție. Muzica „serioasă” a fost luată și ea în răspăr, fiind catalogată „hâdă”, „sumbră și macabră”, lipsită atât de melodia luminoasă cât și de armonia caldă. Aflăm apoi că formalismul poate fi simplu sau complex, dar, oricum, el nu

poate exprima decât decăderea culturii burgheze. Cu alte cuvinte, cenzorii aveau mână liberă: muzica pe care o găseau „dubioasă” și lipsită de „conținut realist” o puteau declara oricând „formalistă”.

Aceste „prințipuri” (cum le-ar fi numit Caragiale) au fost impuse după cel de al doilea război mondial în muzica R.P.R., ca de altfel în muzica tuturor țărilor de democrație populară prin supraveghetori ai procesului de sovietizare a muzicii românești, cum a fost și muzicologul George Bălan . El critica în coloanele revistei Flacăra accentele mistice pe care le depista în lucrările militante ale lui Max Eisicovits și deplângea impresia creată de unele „desfășurări liturgice” pe care le-a identificat în cântecele patriotice ale lui Zeno Vancea. Trebuie să-i dăm dreptate. Această realitate era într-adevăr bizară.

Un sistem ateist să fie glorificat prin muzici misticoide?

Dar ce să credem despre un alt misticism patriotard care a apărut cu câteva decenii mai târziu în cadrul cenaclului Flacăra? „Pământul sfânt”, „legământul

sacru” față de conducătorul neînfricat și alte hiperbolizări ale bizarei combinații dintre „sacru” și ateism reveneau obsedant în folk-ul românesc. Ele au fost tolerate (și poate chiar încurajate?) în peste 1600 de spectacole la care au participat sute de mii de spectatori.

Critici ideologice nu au mai fost emise. (Oare de ce? O fi încercat regimul să folosească „misticismul” ca armă ideologică?) .

Revenind la G. Bălansă (re)amintim că el se declara încântat și de faptul că „în republica noastră învățăturile Rezoluției (jdanoviste) au însemnat, pentru cei mai mulți creatori de muzică, un pact crucial în procesul lor de dezvoltare ideologică și artistică” . Cu alte prilejuri, același ideolog al muzicii, împreună cu ai săi colegi de redacție, elogia atitudinea principială a tovarășilor săi M.Socor și T.Vescan .

Erau atacați, în schimb, muzicieni de excepție. Theodor Rogalski, de exemplu, care nu s-a afirmat doar ca un dirijor foarte valoros (de care Uniunea Compozitorilor avea mare nevoie pentru a promova lucrările după ce au fost „triate” de comisii) ci, în același timp, a fost și un talentat compozitor (poate chiar prea talentat ca să scape de apocaliptica judecată a mediocrității). Th.Rogalski a fost învinuit de președintele M. Socor că „a caricaturizat până la grotesc folclorul”, iar Alfred Mendelsohn îi reproșa „abuzul de stridențe și utilizarea unor artificii orchestrale”. Aceeași idee o regăsim, înveșmântată în alte cuvinte meșteșugite, și în atacul îndreptat de șeful catedrei de compoziție din cadrul Conservatorului bucureștean împotriva dirijorului și compozitorului Constantin Silvestri, care la acea dată era și directorul filarmonicii. Acesta ar fi păcătuit, în opinia lui Mendelsohn, „cultivând ciudățenia și căutarea de efecte excentrice, manierești” .

Constantin Silvestri a fost criticat

și de la înălțimile secției de propagandă a partidului, fiindu-i reproșate anumite luări de poziție, calificate de ideologi, drept idealiste. Se susținea că Silvestri ar fi atacat frontal realismul socialist și temeliile ideologice ale acestuia, afirmând că „Nu trebuie să cerem muzicii precizie. Să nu căutăm în această artă imagini bine conturate ale vieții, așa cum literatura sau plastica ne pot da”.

Dezbaterea s-a extins, obligând compozitorii la exprimarea unor poziții prin care să apere „spiritul de partid” în cadrul aceluia mare „forum politic” care era muzica. Unii acuzau scriitura lui Silvestri de dodecafonie (expresia răului suprem, un mijloc de expresie a formalismului occidental). Alții, care îl apărau (chipurile), îl învinuiau, totuși, de anumite derapaje atonale (problema fiind, și în acest caz, gravă, dar Silvestri putând fi socotit recuperabil). A apăra individualitatea creatoare și minima decență într-un „ev aprins” al colectivizării furibunde, într-o perioadă în care destinul muzicii depindea de ideologii care acceptau doar „conținuturi socialiste turnate în forme naționale”, era, de bună seamă, un act intelectual și civic remarcabil. De aceea a fost (probabil) atât de prompt și strivitor răspunsul dat de către sistemul totalitar. Rezoluția Uniunii Compozitorilor din 4-5 februarie 1952 a condamnat cele Trei dansuri pentru orchestra de coarde compuse de Constantin Silvestri pe teme bihorene în contextul luptei pe care compozitorii se angajau solemn s-o ducă împotriva imperialismului. Muzica lui Silvestri, deformând folclorul, distorsiona, în viziunea lor inchișitorială, nici mai mult nici mai puțin decât „înfățișarea morală a poporului român”. Poate că nu ar fi de prisos să cunoaștem numele celor care au făcut parte din celebra comisie care a redactat Rezoluția Uniunii Compozitorilor din 1952. Lista lor începe

cu fostul ministru al Informațiilor și Artelor, Eduard Mezincescu, la acea dată președinte al Comitetului pentru Artă. Pe linie ierarhică urmau președintele în funcție al Uniunii Compozitorilor, Matei Socor și viitorul secretar (1954-56), prim-secretar (1956-1963) și președinte (1963-1977) al Uniunii, Ion Dumitrescu. Rectorul Conservatorului „C.Porumbescu” din București, Ioan D. Chirescu, care era și șeful comisiei de triere a muzicii militante din Uniunea Compozitorilor a semnat alături de Hilda Jerea, șefa secției creație și una dintre principalii mânuitori ai Fondului Muzical, (adică o doamnă ambițioasă și înzestrată cu putere decizională), etnomuzicologul Constantin Palade și compozitorul Sergiu Natra, toți membri marcanți ai Comitetului de conducere al Uniunii Compozitorilor din R.P.R. Importanța chestiunii realismului socialist părea crucială. Oricum, nu trebuie să creadă cineva că Gheorghe Gheorghiu Dej, prim-secretarul P.M.R., nu a intervenit în discuție. Problema realismului socialist ca „metodă artistică” a fost analizată chiar și în cadrul Congresului P.M.R. din 1955. În 1963, Gheorghiu Dej revine asupra problemei – cu ocazia Conferinței Naționale a Compozitorilor din R.P.R. – oferind alte indicații în legătură cu modul de lucru și precizând, totodată, prioritățile momentului.

*

Să zăbovim puțin la acest moment. Cu același prilej festiv, compozitorul și dirijorul Mihail Jora s-a decis să se poziționeze față de regim într-un fel diametral opus atitudinii sale de opoziție pasivă asumată anterior. Jora era la acea dată cel mai cunoscut muzician român în viață. Capitalul său de încredere și prestigiul său erau imense (atât în țară cât și peste hotare). Schimbarea sa de atitudine trebuie văzută în acel context. Noua atitudine a

fost afișată după ce muzicianul a încercat în van să salveze valorile la care ținea enorm – onoarea și demnitatea –, valori în care a crezut și pe care le-a cultivat ca artist și ca profesor de-a lungul unor decenii dificile pentru el și familia sa. Era greu de crezut atunci că M.Jora, un boier, se va afișa vreodată alături de regimul democrat popular al lui Gheorghiu Dej în fața lumii. Și totuși, după câțiva ani în care a fost intens hărțuit de securiști și marginalizat de noii stăpâni ai vieții muzicale, după ce soția lui a suferit o nemeritată detenție politică, Mihail Jora a rostit următoarea alocuțiune la Conferința Națională a Compozitorilor din R.P.R.: „Încă de la înființare Uniunea Compozitorilor, asumându-și cu convingere sarcinile statute, a desfășurat o susținută și consecventă activitate pentru promovarea unei muzici realiste, care să reflecte la un cât mai înalt nivel artistic viața clocotitoare a vremurilor noastre, reușind în linii mari să pună bază serioasă și solidă creației și vieții muzicale în țara noastră. În condițiile materiale și morale excepționale create artelor și artiștilor, muzica românească se găsește în plină ascensiune și înflorire, putând fi socotită astăzi în cea mai rodnică etapă din toată istoria dezvoltării ei de până acum” .. Este posibil să fi rostit Jora aceste cuvinte din convingere? Ar fi greu de imaginat. Totuși, lovitura de imagine a reușit fără fisură. Impactul a fost uriaș. Dacă până și acest mare muzician a trecut „cu arme și bagaje” de partea sistemului, rezistența apărea ca un non-sens. Semnalul dat studenților și admiratorilor lui Jora era clar și concis: asta e! Și care era miza acestei declarații din perspectiva marelui muzician? Să fi fost primirea sa în Academia Română? Desigur, argumentul conform căruia el ar fi meritat oricum această cinste este unul puternic, însă, trebuie să recunoaștem că

fără acest moment propagandistic atent regizat, în care Mihail Jora și-a asumat un rol important și l-a jucat până la capăt, primirea sa în înaltul for al culturii române de elită nu ar fi avut loc niciodată.

Ca să nu existe nicio altă posibilitate de interpretare a cuvintelor și evenimentelor, autorii istoriei oficiale a muzicii din acele vremuri, P.Brîncuș și N.Călinoiu nu au ratat ocazia de a preciza în relatarea lor, la ce fel de sarcini „statutare” făcuse trimitere Jora în cuvântul său. Ei citează chiar din noul statut al Uniunii, statut care abia intrase în vigoare după o spectaculoasă aprobare prin vot unanim: „Uniunea Compozitorilor din R.P.R. militează pentru o creație muzicală care, prin conținutul său bogat de idei și prin înalta sa valoare artistică, să contribuie la lupta pentru construirea socialismului în patria noastră, pentru pace și progres social[...]Uniunea promovează metoda realismului socialist, tradițiile realiste și înaintate ale creației muzicale românești, populare și culte, precum și universale...” .

*

După câțiva ani, cuvintele lui Nicolae Ceaușescu frapează prin exprimarea grandilocventă și accentele sale naționaliste, dar discursul lui, poate mai precar din punct de vedere retoric decât cel al lui Gheorghiu Dej, arată că de fapt, fondul discuției a rămas neschimbat .

Un alt text programatic a fost prezentat de Dumitru Popescu în fața Plenarei lărgite a compozitorilor și muzicologilor în 1971. Această perorație marca începutul revoluției culturale ceaușiste de tip coreean în compoziție, muzicologie și educația muzicală .

Urmările dezastruoase ale tezelor din iulie nu au întârziat să lovească în acei muzicieni care fie și-au pierdut deja, fie nici nu și-au dezvoltat vreodată abilitățile

antreprenoriale. S-au desființat cele mai multe licee de muzică, a fost redus numărul locurilor de la conservatoarele din țară și s-au micșorat substanțial bugetele instituțiilor muzicale (opere, filarmonici, etc.). Spectrul auto-finanțării era o amenințare și o ineptie, prin care se încerca obligarea muzicienilor să se întrețină din venituri proprii, (eventual impozitate și acelea) cântând repertorii aprobate în prealabil de cenzură. În paralel cu aceste evoluții, revista *Muzica* (în nr XXIV/1971) publica portretul lui N.Ceașescu pe prima pagină și propunea spre lectură articole ca cel al lui Doru Popovici, intitulat *O generoasă temă de inspirație muzicală – lupta partidului pentru înflorirea României socialiste*. În această lucrare cu pretenții muzicologice au fost analizate cântece precum: *Partid erou și Republică, măreață vatră, ambele de I.D.Chirescu, Îți mulțumim partid iubit de Matei Socor, Partid, iubit părinte*

de Laurențiu Profeta, *Trenul Griviței și Mândră zi de libertate* ale compozitorului Radu Paladi, *Părinte drag, partid iubit* de Gheorghe Bazavan și altele de acest fel. În nr. XXVI din 7 iulie 1976, aceeași revistă publica același portret și un alt articol al aceluiași Doru Popovici: *Ce înseamnă să fii muzicant comunist? Propun să ne oprim aici, pentru că atingem pragul insuportabilului. Pseudo-realitatea a impus pseudo-identități iar evocarea acestei pseudo-lumi devine, cel puțin pentru mine, sufocantă... exact așa cum era acea epocă la care ne referim. În ultima secțiune a prezentării vom încerca să privim în față niște oameni și să înțelegem ce se ascunde „sub masca” sloganelor și a falselor identități obligatorii în epocă. Cu alte cuvinte, vom face o incursiune în viața muzicală a vremii, care clocotea de viață sub presiunea realismului socialist muribund (sau născut mort?). Vom vizita atelierele unor creatori și interpreți de muzică și vom încerca să intrăm cu ei în dialog.*

Bibliografie:

Irinel Anghel

Orientări, Direcții, Curente ale muzicii românești din a doua jumătate a secolului XX, Editura EIKON, 2018.

Nicolae Gheorghîță

Nationalism through Sacred Chant, Research of Byzantine Musicology in Totalitarian Romania, 1945-1989 *Journal of Music, Hungarian Academy, Volume 56, nr.4, December 2015*

Harry Halbreich, Roumanie, Terre du Neuvième Ciel, together with Ana Maria Avram, interviews and papers, Bucharest, Edition Axis Mundi, 1992

Octavian Lazăr Cosma

Universul Muzicii Românești, Editura Muzicală a U.C.M.R., 1995.

Olguța Lupu

Tiberiu Olah, Restituiri, Editura Muzicală, 2008.

Laura Manolache

Șase portrete de compozitori români, Editura Muzicală, București, 2002.

Florinela Popa

Mihail Jora and the Trap of Ideologies. Musicology Today, Journal of the National University of Music Bucharest, 2017.

Speranța Rădulescu

Peisaje muzicale în România sec XX, Ed. Muzicală, 2002.

Valentina Sandu-Dediu

Music in Dark Times. Europe East and West, 1930-1950, Editura U.N.M.B., 2016.

Octave paralele Editura Humanitas, 2014. Muzica românească între 1944-2000, Editura Muzicală, 2002.

Raluca Voicu-Arnăuțoiu

Biografii ascunse în arhive, Editura Ars Docendi, 2011.

1. L.Boia, Mitologia științifică a comunismului, Ed. Humanitas, București, 2011, p.139.
2. Conceptul de identitate a fost elaborat de Erik H.Erikson și are deja o literatură de specialitate considerabilă. Iată câteva titluri relevante:Trencsenyi B., Petrescu D, Petrescu C, Iordachi C, Kantor Z., Nation-Building and Contested Identities, Ed. Polirom-Regio, Iași-Budapest, 2001, B. Bodo, Local Identity and Regionalism, Helicon, Timișoara, 1998, Frith, S., Music and Identity in Hall.S-du Gay, P Questions of Cultural Identity, Sage, London-Thosend Oaks-New Delhi, 1996, Hall, S., Cultural Identity in question in Hall, S., Held,D., Mc Grew,T., (eds.) Modernity and its Futures, Cambridge, Polity, 1993 etc.
3. Hotărârea C.C. al P.C.U.S. din 10 febr. 1948.
4. V.N.Vladimirov, Convorbiri despre muzică traducerea lui Gh. Ciobanu, editura muzicală a Uniunii Compozitorilor din R.P.R, București 1959.
5. Op. cit., p. 90.
6. În 26 martie 1959 George Bălan este recrutat de Securitate cu numele de cod „Florin”. La acea dată,„Florin” studia estetica marxistă la Moscova, iar serviciile românești, în strânsă colaborare cu K.G.B.-ul, l-au folosit pentru a obține informații despre studenții veniți la Universitatea moscovită din Occident. Cf. A.C.N.S.A.S., Microfilm Fond Rețea București, dosar nr.75982.
7. Speranța Rădulescu, Peisaje muzicale în România sec XX,Ed. Muzicală, 2002, p.119.
8. Vezi articolul lui G.Bălan Un puternic sprijin dat compozitorilor în crearea cântecelor de luptă pentru pace și socialism, în revista Flacăra din data de 12 februarie 1950, p.1.
9. Vezi revista Flacăra, din 16 decembrie 1950, p.2.
10. Vezi ziarul Scânteia din data de 27 octombrie 1951, p.2.
11. Țugui, Pop – Pe marginea discuției asupra problemelor muzicii, Contemporanul din 20 decembrie 1950, p.2.
- 12.Întrucât atacurile sistemului au fost formulate de obicei în manieră impersonală, mi-am permis să fac o trimitere la acest aspect.
13. Vezi, C.Silvestri În jurul problemei formei și conținutului în muzică Flacăra din data de 29 iulie 1950, p.4.
14. O. Lazăr Cosma, op. cit., p.211. 15. Vezi Ibidem.
16. O. Lazăr Cosma, op. cit., p.182.
17. Constantin Palade (n. 1915 -1974).
18. În categoria la care se referă cuvintele lui Gheorghiu Dej se înscriu probabil piese accesibile mai scurte caDrag îmi e bădița cu tractorul și Rochița pe puncte de Ion Vasilescu, Hei rup de Mauriciu Vescan sau Hai Leano la vot și mai ample.
19. „Realismul socialist exclude deopotrivă tendința de a prezenta viața în culori trandafirii, de a ignora conflictele ei, ca și tendința de pescuire bolnăvicioasă a tot ce este putred, de prezentare în culori întunecate a realității noastre și a eroilor vieții noi[...]Poporul cere artiștilor[...]să redea realitatea noastră nouă în continuă dezvoltare,[...]să înfățișeze uriașa muncă creatoare prin care poporul construiește noua orânduire și se transformă el însuși” Vezi http://www.cnsas.ro/surse_PdCR_PMR_PCR.. Gh.Gheorghiu Dej,Raportul susținut în fața celui de al doilea congres al P.M.R. pp.157-158. Accesat la data de 1.12.2019.
20. „Revoluția culturală din țara noastră a făcut larg accesibile comorile artei și culturii, dezvoltând continuu cerințele spirituale ale maselor. De la creatorii de muzică, oamenii muncii așteaptă astăzi lucrări de înaltă valoare artistică... Arta realist-socialistă, care s-a afirmat viguros în anii puterii populare este profund inovatoare. Simplismul și superficialitatea îi sînt străine ca și inovația sterilă, preluarea sau imitarea unor stiluri și maniere care îngustează sfera de pătrundere a operei de artă, îndepărtându-l pe artist de izvorul veșnic viu al vieții, de popor”.Vezi Brîncuș – Călinoiu, op cit.pag. 12.
21. Vezi Brîncuș – Călinoiu, op cit.pag. 198.22. Idem, p.199.
23. „...în marile bătălii duse pentru victoria revoluției socialiste și transformarea revoluționară a societății, cântecul a sporit marele elan patriotic al maselor, a răscolit conștiințe, chemând tot ce a avut mai bun națiunea noastră la realizarea programului Partidului Comunist Român[...].Alături de toți cei ce muncesc, creatorii de muzică și-au înscris numele în marea cronică revoluționară a României moderne, în grandioasa operă de construcție socialistă desfășurată de poporul român[...].Ceea ce conferă prestigiu și autoritate muzicii noastre în ochii celorlalte națiuni, ceea ce face să-i sporească valoarea pe plan internațional este nu imitarea sau copierea unor curente sau școli – la modă – în străinătate, ci exprimarea fidelă a personalității psihice și morale a poporului nostru, a caracteristicilor sale sufletești, a țelurilor supreme, cărora își consacră elanul și forța creatoare.”Vezi Alocuțiunea rostită de N.Ceașescu la adunarea generală a compozitorilor și muzicologilor din R.S.R. în decembrie 1968, Apud P.Brîncuși și N.Călinoiu, Muzica în România Socialistă, Ed Muzicală a Uniunii Compozitorilor, București,1979, p.11.
24. „Nu este oare paradoxal să fie considerat ‘de avangardă’ curentul artistic care înfățișează convulsiile unei lumi morbide, arta care glorifică absența, disperarea,criza morală a clasei istoricește condamnate?...De ce nu se impune în avangardă arta care dezvăluie nașterea lumii noi, dominate și de durerile facerii, dar și de marea, sfânta emulație a zămislirii? Este oare mai pasionant apusul plumburii de iarnă decât răsăritul scânteietor al zilelor de primăvară? De pe pozițiile socialismului, literatura și arta sunt chemate să biciuiască tot ceea ce se opune socialismului.”VeziRevista-Muzica, din 12 dec 1971, p.1.

CARL LUDWIG RICHARD CONRADI LUMINI ȘI UMBRE ÎN DEZVOLTAREA ADVENTISMULUI EUROPEAN ȘI ROMÂNESC

**Dr. Ciprian Corneliu CIUREA – director al Departamentului
Educației din Conferința Oltenia**

Abstract: Carl Ludwig Richard Conradi – Lights and Shadows in the Development of the European and Romanian Adventism

This article is of interest because it presents a brief, but realistic, perspective on the personality and achievements of one of the best leaders that the Adventist Church has ever had: Carl Ludwig Richard Conradi. Having left the Church he served for more than forty years, at the highest level, at the end of his life, Conradi remains a mystery for the adventist world: on one side appreciated for the many talents he had, for the pioneering spirit and for the extraordinary success, on the other side blamed, being considered an apostate adventist. Despite the weaknesses, his personality and activity compel us to the utmost respect. The article also includes positive and negative elements of the European and Romanian Adventism, shaped according to this leader's missionary strategy and vision.

Keywords: L. R. Conradi, European Adventism, Romanian Adventism, education, Friedensau, Hamburg, Reform Movement, missionary perspectives

Unele figuri istorice sunt atât de complexe și atât de dinamice încât ridică probleme serioase în ceea ce privește analizarea personalității și a influenței lor. Acest lucru e valabil și în cazul lui Carl Ludwig Richard Conradi, cunoscut în literatura adventistă sub inițialele L. R. Conradi. Prin consultarea câtorva surse primare și secundare, ne-am propus să surprindem câteva aspecte generale, dar și particulare, ale personalității și activității sale, subliniind rolul avut în dezvoltarea adventismului european și românesc, precum și în scindarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Europa, în contextul Primului Război Mondial.

Personalitatea lui L. R. Conradi

Văzut de unii drept „cel mai de succes misionar al Bisericii Adventiste” ,

„o figură impozantă a misiunii adventiste pe continentul european” , „marele Conradi” este o legendă printre adventiștii de ziua a șaptea și trăiește încă în memoriile multora ca „pionier veteran al adventismului în Europa” . Perseverența și spiritul lui vizionar au reprezentat, decade la rând, forța motrice din spatele lucrării misionare a Bisericii Adventiste din Europa, fiind socotit, pe bună dreptate, unul dintre cei mai remarcabili conducători adventiști.

Extrem de harnic și capabil, cu o minte ageră și gândire analitică, extrem de competitiv și puternic în tot ceea ce făcea, Conradi era un cercetător perseverent, toate acestea făcându-l, probabil, unul dintre cei mai buni lideri înnăscuți pe care i-a avut vreodată Biserica Adventistă. Era extrem de eficient atât ca administrator, cât și ca teolog și vorbitor public. Fiind implicat, direct sau indirect, într-o mulțime de activități, de la activități misionare și de predicare, până la cele de organizare a bisericilor, scriere, publicare și de înființare a numeroase instituții (școli, colegii, spitale și edituri), Conradi a fost forțat să-și impună un stil de viață spartan, rigid și nesănătos. În mod regulat, își reducea timpul de odihnă până la patru ore de somn pe noapte sau călătorea la clasa a treia, „pentru binele cauzei”. Născut la data de 20 martie 1856 în Germania, la Karlsruhe, ca fiu nelegitim al unor romano-catolici , era un copil înzestrat și studios, rezultatele academice extraordinare recomandându-l să împlinească dorința mamei sale, aceea de a deveni preot catolic. Greutățile copilăriei l-au determinat ca în vara anului 1872 să încerce „visul american” și a emigrat în Statele Unite, hoinărind dintr-un loc în altul în următorii șase ani. În ianuarie 1878, în casa unui fermier, viața i s-a schimbat radical, cunoscând și acceptând credința Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, pentru

ca un an mai târziu, în iarna anului 1879, la îndemnul evanghelistului și predicatorului Stephen N. Haskell, să se înscrie la cursurile Colegiului Adventist din BattleCreek , cursuri pe care le-a absolvit într-o treime din timpul normal. Deoarece în timpul studiilor lucrase la tipografia adventistă și pentru că James White observase în el calități speciale, acesta i-a cerut să lucreze pentru editură , provocare pe care tânărul german de 22 de ani a refuzat-o, preferând să meargă ca misionar și plantator de biserici în Centrul și Vestul Statelor Unite, dar și în Pennsylvania, înființând numeroase biserici vorbitoare de limbă germană. Anul 1886 este hotărâtor pentru cariera lui și pentru viața lui de familie, fiind trimis de Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea să desăvârșească în Europa, din punct de vedere misionar, ceea ce M. B. Czechowski și J. N. Andrews nu reușiseră. Înainte de a părăsi Statele Unite s-a căsătorit cu Elizabeth Wakeham, o fostă baptistă din Anglia, probabil singura persoană care l-a înțeles și iubit cu adevărat.

Misiunea în Europa

Cu autoritatea și experiența dobândite în Statele Unite, Conradi s-a stabilit la Basel, în Elveția, conferințele publice susținute la Lausanne conducând cu succes la organizarea unei biserici germanofone. Elveția era însă prea mică pentru ambițiile sale misionare, iar pe plan politic, Germania părea mai favorabilă din punct de vedere legislativ proiectelor adventiste. Așa se face că, din anul 1889, Conradi a stabilit sediul misiunii germane adventiste la Hamburg, unde a deschis o școală misionară, cu scopul de a forma tineri pentru meseria de colportori. Asumându-și conducerea acestei școli, a predat neobosit cursuri de colportaj, gramatică, dogmatică, geografia țărilor biblice, noțiuni de igienă

și fiziologie, după amiaza însoțindu-și elevii, din ușă în ușă, ca să creeze noi contacte cu populația locală și să distribuie literatură adventistă. În dezvoltarea acestui proiect, l-a primit în echipa sa pe Heinrich Franz Schubert, un tânăr german, întors din Statele Unite, alături de care a format o echipă excepțională, Schubert fiind singurul în care avea deplină încredere, cu care se sfătuia în luarea deciziilor și căruia i-a permis să-l corecteze în comitete. Plecând de la premisa că există o legătură puternică între educația și instruirea tinerilor și plantarea de noi biserici, a decis alături de colaboratorii săi, să înființeze într-o zonă mai centrală a Germaniei o nouă școală de misiune. Astfel, lângă Magdeburg a găsit Friedensau, de-a lungul unui deceniu ridicându-se acolo un ansamblu de clădiri, aparent prea multe și prea mari, din perspectiva celor doar 2.000 de adventiști germani. Sub influența unor pedagogi de elită, precum Otto Lüpke, și copiind modelul Colegiului australian Avondale, Colegiul de la Friedensau s-a transformat rapid într-o școală de importanță europeană. Din Hamburg, Conradi a instrumentat activitatea acestei prime școli de teologie adventistă din Europa, precum și activitatea Sanatoriului nou înființat în acest complex.

Un loc aparte în inima și în lucrarea sa l-a ocupat lucrarea din Rusia, căpătând astfel sens înființarea în cadrul Colegiului de la Friedensau, în anul 1906, a propriului departament rus de misiune. Totodată, după încheierea Primului Război Mondial, când i s-a permis să călătorească în Rusia, a înființat în Marxstadt un mic spital adventist. La acea dată, structura administrativă a „Uniunii de Conferințe Europene” număra încă „misiuni”, iar Uniunea de Conferințe Germană însuma în totalitate treisprezece țări. Mai existau, totodată, multe câmpuri misionare și în afara Europei, iar pentru

a putea controla întreg acest ansamblu, a fost creată la Hamburg „Conferința Generală Europeană” – experiment unic în istoria Bisericii Adventiste, Conradi fiind primul ei președinte. Cu o poziție vizibil influentă, el a fost numit în 1903 prim-vicepreședinte al Conferinței Generale, de către Arthur G. Daniells, noul președinte al Conferinței Generale, ales în 1901.

Pasionat de „câștigarea de suflete” pentru Hristos, fire pragmatică și mereu în mișcare, Conradi a reușit ca în trei decade, după ce a devenit liderul lucrării din Europa, să traverseze Atlanticul de 70 de ori și să ajungă pe patru continente și în toate țările Europei, înființând sau consolidând centre misionare. Cu un randament fenomenal chiar și pentru standardele de azi, sub conducerea sa, adventismul european a înregistrat o creștere numerică de neegalat, de la 224 membri în 1886 la mai bine de 80.000 în 1926. Fiind un predicator neobosit și un evanghelist înflăcărat, a dus Evanghelia unor oameni cu 63 de limbi diferite, iar sute dintre ei au fost conduși către Biserica Adventistă datorită predicilor lui, botezându-i în Nil și Iordan sau în Mările Neagră, Baltică și Mediterană.

Perspectiva misionară

Plecând de la ideea că Mișcarea Adventistă nu este un fenomen american, ci are rădăcini până în timpurile Reformei Protestante, Conradi a conferit identitate adventist europeană fiecărei activități întreprinse, indiferent de domeniul în care a activat.

De asemenea, el nu pleca niciodată de la nimic și nici nu mergea la întâmplare. Strategia lui era aceea că, odată ajuns într-un nou teritoriu, să-i contacteze pe emigranții germani cu care să lege prietenii și cărora să le vestească Evanghelia, dar și să găsească lideri locali pe care să-i instruiască în institutele teologice

adventiste de la Hamburg sau Friedensau, în Germania, pentru ca apoi să revină în țara lor unde să lucreze ca evangheliști, colportori, conferențieri și predicatori. El a revoluționat astfel conceptul de educație în Europa, educația și instruirea tinerilor reprezentând piatra de hotar a demersurilor sale misionare, școlile adventiste de la Hamburg și Friedensau fiind mărturie în acest sens.

Odată cu aceasta, Conradi a conferit femeilor tinere un rol central, asemeni bărbaților. Alături de Dr. Hoenes, a dezvoltat perspectivă de neegalat pentru lumea de atunci. Femeia adventistă se putea instrui la Friedensau ca asistentă medicală și putea lucra cu normă întreagă pentru biserică, fiind parte a Friedensau Sisterhood, lucrând în sanatorii (mai târziu în spitale), locuind în azilurile de bătrâni adventiste sau lucrând ca surori misionare în centrele misionare din întreaga lume.

Destul de frecvente erau și situațiile în care adventiștii nou convertiți își pierdeau slujbele din cauza Sabatului. Astfel, Conradi a oferit de lucru în colportaj celor care-și pierdeau locurile de muncă, și nu numai. Deși nu toată lumea era potrivită pentru vânzarea ambulantă de carte, totuși, această perioadă de tranziție a făcut ca

nimeni să nu rămână pe stradă cerșindu-și pâinea și în felul acesta mesajul adventist s-a răspândit și mai mult. Prin mici broșuri și prin literatura adventistă, oamenii au aflat despre adventism, deoarece colportorii nu doar că vindeau cartea, ci și intrau în conversații personale cu oamenii. În felul acesta, se stabileau noi contacte, dar și prietenii care conduceau la studii biblice. Urmau apoi prelegeri biblice susținute în spații publice, ce culmineau cu botezuri. Școala săptămânală de Sabat a jucat, de asemenea, un rol deosebit în perioada aceea, deoarece i-a pregătit pe membrii bisericii pentru a putea susține studii biblice, pentru a cunoaște mai bine Sfânta Scriptură și doctrinele adventiste. Sub conducerea lui Conradi, termenul „comunitate” a devenit numele de marcă al adventiștilor din Germania: Comunitatea Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Reușise să creeze în biserică ceea ce-i lipsise, probabil, în perioada copilăriei. Viața primelor biserici adventiste germane a fost modelată de o mulțime de conferințe. Acestea aveau loc anual, fără să mai vorbim de întâlnirile frecvente ale bisericilor din aceeași zonă. Aceste întâlniri, la care participau, de regulă, și misionari externi aflați în concediu, asigurau un climat de entuziasm, motivație, misiune și părtășie.

Activitatea de publicare

Pe lângă această intensă activitate, e impresionant să descoperi că a găsit timp să și publice numeroase cărți, broșuri și articole. Identitatea adventist europeană este accentuată cel mai bine într-una din cărțile sale numită *Das Goldene Zeitalter* (1923). Revista *Herold der Wahrheit*, care în zilele lui Conradi avea cea mai mare circulație în rândul adventiștilor misionari cu literatura, era aproape în întregime în responsabilitatea sa. În 1895, a întemeiat *Zion-Wächter* (mai târziu denumit *Adventecho*), care există până astăzi. A scris, de asemenea,

comentarii exhaustive în germană pentru fiecare din cărțile Daniel și Apocalipsa, cele patrusprezece ediții ale acestora distribuindu-se în peste 200.000 de exemplare. Cea mai de anvergură lucrare editorială a fost revizuirea cărții *History of the Sabbath and First Day of the Week*, de J. N. Andrews, publicată pentru prima dată la începutul anilor 1860. Ultima sa lucrare pregătită a văzut lumina tiparului în ianuarie 1935, sub titlul *The Impelling Force of Prophetic Truth*. Multe din lucrările lui au fost traduse în suedeză, spaniolă, daneză și finlandeză, circulația cărților și broșurilor sale fiind estimată undeva între douăsprezece și cincisprezece milioane de exemplare.

Conradi și adventismul românesc

Pentru adventismul românesc, el prezintă un real interes datorat impresionantei sale lucrări misionare, realizată alături de echipa sa de pastori. A deschis două mari direcții pentru mișcarea adventistă din estul Europei: în Transilvania și în România, începând cu Dobrogea românească. Și în spațiul românesc și-a păstrat strategia, aceea de a-i căuta pe emigranții germani, așa se face că cea mai mare parte a predicatorilor primei generații adventiste erau germani instruiți în institutele teologice adventiste de la Hamburg sau Friedensau. Îndemnându-și asistenții și colaboratorii să-și dezvolte capacitatea de conducere, de formare, să aibă o judecată sigură și dreaptă în deciziile luate (mai ales pe teren), Conradi a reușit să întipărească în ei o mentalitate elitistă pentru a transmite lumii adevărul prezent (Sabatul și revenirea lui Christos). Pentru a alina suferința fizică și morală, aceștia au propus un stil de viață sănătos, combătând ignoranța și superstiția prin educație. Pentru răspândirea mesajului adventist, s-au folosit cu precădere materialul tipărit

(Adevărul prezent, Semnele timpului, Curierul Misionaretc), colportajul, metoda „din ușă în ușă”, conferințele publice, activitățile de binefacere și școlile. În spațiul românesc, marea majoritate a noilor convertiți proveneau din rândul Bisericii Ortodoxe și erau persoane credincioase, atente la ceremoniile religioase și rituri, dar, de obicei, practicanți pasivi. Pentru aceștia trecerea la o altă biserică însemna un alt început, chiar un șoc cultural și emoțional, existând teama schimbării religiei. Era, practic, un limbaj diferit, liturgică diferită, comportament diferit, iar ei trebuiau să învețe să trăiască noua credință și să învețe să transmită mesajul adventist. Socotim providențială implantarea mesajului adventist în spațiul românesc, de către misionari străini, deoarece, în timpul monarhiei, în România, aceștia se bucurau de o anumită imunitate diplomatică, neafându-se la discreția autorităților ecleziastice și civile, precum confrății lor autohtoni.

Lumini.. dar și umbre

Dincolo de lucrarea plină de succes, personalitatea sa complexă dezvăluie și multe contradicții și paradoxuri ireconciliabile, chiar multe slăbiciuni de caracter, inspirând admirație și ură în același timp, acest fapt determinându-i pe mulți adventiști să alterneze între admirație și aversiune față de omul Conradi. Asemeni multor altor pionieri ai adventismului, cu o mentalitate de militar, putea manifesta o tendință spre absolutism și dominare, fiind intolerant, critic și chiar contradictoriu. Era admirat de asociații săi pentru ceea ce era, însă nu era iubit. „Toți ne temeam de el”, a mărturisit unul din asociații lui. Pastorilor și tinerilor misionari li se cerea să studieze ideile sale publicate și aceia care refuzau „trebuia să aștepte mulți ani pentru hirotonire”. A fost criticat pentru

naționalismul său flagrant și pentru dorința lui aparentă de a face adventismul german rival cu cel al bisericii din America. Deși există unele evidențe care să surprindă calitățile sale familiale ,părea totuși, să nu fie familistul perfect.

„Străinul” din Europa

Izbucnirea Primului Război Mondial a schimbat însă totul. Pe de o parte, a fost întrerupt contactul cu conducerea bisericii, precum și cu celelalte centre misionare. Măsurile restrictive impuse de statul german, l-au determinat să semneze documente și să ia decizii ce au produs tensiuni enorme în cadrul comunităților adventiste, tensiuni generate de faptul că și-a dat acceptul ca adventiștii din Europa să poarte arme (inclusiv în Sabat) și să se înroleze în armată. Frământările acestea au provocat o ruptură în Biserica Adventistă europeană, ruptură ce există până în ziua de azi. Socotit principalul vinovat pentru scindarea adventismului european, după încheierea Primului Război Mondial, Conradi a trebuit să revoce multe din documentele semnate și a fost înlocuit din funcțiile de vicepreședinte al Conferinței Generale și de președinte al Diviziei Europene, în 1922, cu Lewis H. Christian, un american. „Pentru Spartanul adventismului european asta a însemnat un act de umilire personală” , un afront teribil. Din acest moment, a fost efectiv lăsat în afara factorilor decizionali, lucru ce i-a produs furie și amărăciune, rănindu-i profund mândria.

Pe de altă parte, după 1915, an ce a marcat decesul lui Ellen White , Biserica Adventistă mondială a intrat într-o altă etapă a dezvoltării ei. Mulți din liderii bisericii de până atunci erau în pragul pensionării și o nouă generație se ridica, o generație ce nu mai părea dispusă să tolereze spiritul autoritar și independent,

specific multor pionieri. Pe fondul acesta, simțindu-se din ce în ce mai străin în propria biserică, Conradi a început să lanseze critici vehemente îndreptate împotriva Conferinței Generale și a noului lider al lucrării pentru Europa , dar și împotriva doctrinei tradiționale adventiste legată de Sanctuarul Ceresc. Faptul că ajunsese să vadă rădăcinile Mișcării adventiste și ale întregului mesaj îngeresc din Apocalipsa 14 în Reforma secolului al XVI-lea, l-a determinat pe Conradi să scoată din ecuația sa profetică Mișcarea Millerită , experiența trăită de pionierii adventiști la 22 octombrie 1844 și darul profetic al lui Ellen White. Deși îmbrățișase credința adventistă încă din 1878, Conradi nu a acceptat niciodată darul profetic al lui Ellen White, un alt motiv pentru respingerea ei fiind și faptul că l-ar fi muștrat, la un moment dat, pentru infidelitate. Acestea nu erau decât rezultatele unei tensiunii crescânde de-a lungul anilor. Tensiunea a ajuns la un punct critic în momentul în care Conradi a vrut să publice, la editura de la Hamburg, un comentariu despre revelație, vederi pe care comitetul de redacție nu a vrut să și le asume.

În 1931, în vârstă de 75 de ani, când lucrurile mergeau deja către o ruptură, la întâlnirea de la Friedensau cu liderii bisericii, Conradi își vedea situația astfel: „V-am dat totul, v-am dat instituții și biserici. Aveți banii, zecimile și darurile. Aveți totul, iar eu nu mai am nimic.”

L. R. Conradi rămâne, într-un fel un mister. În ciuda decadelor de viziune și slujire cu sacrificiu de sine în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în anul 1932 , și-a predat voluntar acreditarea de pastor, iar după ce a negociat o soluție financiară cu Biserica Adventistă, a decis să slujească ca pastor în cadrul Bisericii Baptiste de Ziua a Șaptea, unde a activat până la moartea sa,

în 1939.

Concluzie

Din cauză că a fost considerat un apostat, un adventist „căzut”, puțini cercetători din spațiul românesc și internațional s-au mai aplecat să studieze minuțios personalitatea și activitatea sa, acordându-i puțin spațiu în lucrările de specialitate. Însă, ar fi o greșeală impardonabilă, o lipsă de onestitate, să-l analizăm și să-l judecăm doar din perspectiva ultimilor ani, perioadă în care a părăsit Biserica, fiind foarte critic la adresa ei. Deși i-a acuzat pe liderii bisericii, decade la rândul a condus, totuși, Biserica

Adventistă alături de ei. Deși a contestat parte din doctrina adventistă tradițională, totuși, parte din viața lui a acceptat-o și a promovat-o la cel mai înalt nivel. Deși a criticat-o pe Ellen White, el a tradus-o în conferințe publice și i-a tipărit lucrările de-a lungul anilor de conducere.

În ciuda multor greșeli, putem încă admira geniul misionar și activitatea neobosită pentru cauza adventismului în Europa, în spațiul românesc și în întreaga lume, rămânând una dintre cele mai influente personalități din istoria misiunii adventiștilor de ziua a șaptea. Ori asta ne obligă să-i acordăm cel mai înalt respect.

Balbach, Alfons. *The History of the Seventh-day Adventist Reform Movement*. Roanoke, Virginia, USA: 1999.

Beldie, I. C.. *Rătăcirea adventistă și alte rătăcirii*. Galați, „Moldova”: S. A. R. pentru Ind. Artelor Grafice, 1927.

Christian, Lewis Harrison. *Pioneers and Builders of the Advent Cause in Europe*. MountainView, California: Pacific Press Publishing Association, 1937.

Conradi, L. R.. *The Impelling Force of Prophetic Truth*. London: 1932.

Conradi, L. R.. „The Mission in Hamburg, Germany”, *Review and Herald*, vol. 66, nr. 33, (13 august 1889), p. 6.

Fitzai, Corneliu Ghiocel. *Mișcarea Adventistă de Ziua a Șaptea din România*. Șelimbăr: CleverBooksPublishing, 2009.

Georgescu, Dimitrie. *Adventismul din punct de vedere biblic, rațional și moral-practic*. București: Editura Tipografia cărților românești, 1922.

Historical Sketches of Foreign Missions of the Seventh-day Adventists. Basel: 1886.

Padderatz, Gerhard. *Conradi und Hamburg. Die Anfänge der deutschen Adventgemeinde*. Hamburg: 1978.

Gerhardt, Johann Helmut. *L. R. Conradi – The Development of a Tragedy. History of the Seventh-day Adventist Church*, Andrews University Seventh-day Adventist Theological Seminary, 1977.

Hartlapp, Johannes. „Held oder Häretiker?– Über den Menschen Ludwig Richard Conradi”, *AdventistenHeute*, nr. 4, (aprilie 2016), p. 8 – 11.

Heinz, Daniel. „Patriarch of European Adventism – Ludwig Richard Conradi”, *Adventist Heritage*, vol. 12, nr. 1 (1 ianuarie 1987), p. 17 – 24.

Interviews with Dr. Leskovsky, 28 noiembrie 1974, Andrews University, Berrien Springs, Michigan; Ellen G. White Center, Newbold College.

Kukolja, Tihomir. *Ludwig Richard Conradi, a short biography with the emphasis on his life as a Pioneer of European Adventism and His Gradual Departure from the Adventist Church*. Ellen G. White Seventh-day Adventist Research Centre, Europe, Newbold College, 1989.

Neufeld, D. F., Neuffer, J., Cottrell, R. F. et. al.. *Seventh-day Adventist Encyclopedia*. v. 10, Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1966.

Olsen, Ellsworth M.. *Origin and Progress of Seventh-day Adventists*. Washington, D. C.: 1925.

Randolph, Corliss Fitz. „Rev. Louis Richard Conradi, D. D. – A Biographical Sketch”, *The Sabbath Recorder*, (4 martie 1940), p. 3 – 12.

Rogers, N. Albert. *Seventh-day Baptists in Europe and America*, vol. III, 1900 – 1955. Plainfield, New Jersey, USA: Seventh-day Baptist Publishing House of American Tract Society, 1972.

Rogers, Richard L.. „Millennialism and American Culture: The Adventist Movement”, *Comparativ Social Research* vol. 13, 1991, p. 105 – 126.

Strayer, Brian E.. „Amazing life of L. R. Conradi”, *Review and Herald*, vol. 173, nr. 3, (18 ianuarie 1996), p. 10 – 11.

Wakeham, Gale. „The Motivation of Altruism, a Psychological Study of a Selected Example. One of the Smaller Protestant Denominations”, *University of Colorado Studies*, vol. XIV, nr. 3, Boulder Colorado, (iunie 1928), p. 228 – 235.

Daniel Heinz, „Patriarch of European Adventism – Ludwig Richard Conradi”, *Adventist Heritage*, vol. 12, nr. 1 (1 ianuarie 1987), p. 17.

CorneliuGhiocelFitzai, *MișcareaAdventistă de Ziua a Șaptea din România* (Șelimbăr: Clever Books Publishing, 2009), p. 205.

Johannes Hartlapp, „Held oder Häretiker?– Über den Menschen Ludwig Richard Conradi”, *AdventistenHeute*, nr. 4, (aprilie 2016), p. 8.

Heinz, „Patriarch of European Adventism – Ludwig Richard Conradi”, p. 17.

Johann Helmut Gerhardt, L. R. Conradi – The Development of a Tragedy, *History of the Seventh-day Adventist Church* (Andrews University Seventh-day Adventist Theological Seminary, 1977), p. 19.

În primii ani după convertire, Conradi se trezea la 2 dimineța pentru studiu și rugăciune EllsworthM. Olsen, *Origin and Progress of Seventh-day Adventists*(Washington, D.C., 1925), p. 401.

Corliss Fitz Randolph, „Rev. Louis Richard Conradi, D. D.– A Biographical Sketch”, *The Sabbath Recorder*, vol. 128, nr. 10, (4 martie 1940), p. 10.

Numele tatălui rămâne o enigmă, nefiind menționat în certificatul de naștere. Mama: Ulrike Elisabeth Conradi. Randolph, „Rev. Louis Richard Conradi, D. D. – A Biographical Sketch”, p. 5.

D. F. Neufeld, J. Neuffer, R. F. Cottrell et. al., *Seventh-day Adventist Encyclopedia*, v. 10, (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1966), p. 37 – 39. Orașelul Battle Creek, Michigan, era în acel moment sediul conducerii Bisericii Adventiste. Lângă instituția școlară, deschisă în anul 1874, se găseau totodată și Casa de Editură și un Sanatoriu, precum și Biserica Adventistă ce avea în jur de 3.500 de locuri.

Heinz, „Patriarch of European Adventism – Ludwig Richard Conradi”, p. 19.

Lider fondator al Bisericii Adventiste.

Randolph, „Rev. Louis Richard Conradi, D. D. – A Biographical Sketch”, p. 6. James White voia să-l păstreze aproape ca tipograf și redactor al revistei misionare în limba germană și ca secretar privat.

Hartlapp, „Held oder Häretiker?– Über den Menschen Ludwig Richard Conradi”, p. 9.

Conradi scria: „Dumnezeu a binecuvântat munca noastră unită, astfel încât din 1882 până în ianuarie 1886 au fost câștigate 700 de suflete în Dakota, Nebraska, Kansas, Minnesota, Wisconsin și Pennsylvania.” L. R. Conradi, *The Impelling Force of Prophetic Truth* (London, 1932), p. VIII.

Historical Sketches of Foreign Missions of the Seventh-day Adventists (Basel, 1886), p. 52. În ciuda creșterii generale a bisericii în Europa, zona germanofonă fusese neglijată, singurul predicator de limbă germană fiind Jakob Erzberger. Acest lucru a determinat Comitetul Misiunii din Europa Centrală ca, la reuniunea sa din 15 septembrie 1885, de la Basel, să solicite Conferinței Generale un predicator de limbă germană. La cea de-a XXIV-a sesiune, din 18 noiembrie 1885, ținută la Battle Creek, Conferința Generală a răspuns acestei cereri, printr-o rezoluție de trimitere a lui L. R. Conradi în Europa.

Planul său era să evanghelizeze întregul continent european.

Fitzai, *MișcareaAdventistă de Ziua a Șaptea din România*, p. 211 – 212.

L. R. Conradi, „The Mission in Hamburg, Germany”, *Review and Herald*, vol. 66, nr. 33, (12 august 1889), p. 6.

Hartlapp, „Held oder Häretiker?– Über den Menschen Ludwig Richard Conradi”, p. 9.

Idem, p. 9 – 10.

Idem, p. 9.

Misiunea Olandeză, Misiunea rusă, Misiunea Balcanilor (austro-ungară).

Africa de Nord și Orientul Apropiat.

Heinz, „Patriarch of European Adventism – Ludwig Richard Conradi”, p. 20.

Doar în Germania s-au convertit în perioada respectivă mai mult de 1.000 de persoane. Vezi TihomirKukolja, *Ludwig Richard Conradi, a short biography with the emphasis on his life as a Pioneer of European Adventism and His Gradual Departure from the Adventist Church*,(Newbold College, Europe: Ellen G. White Seventh-day Adventist Research Centre, 1989), p. 4.

Brian E. Strayer, „Amazinglife of L. R. Conradi”, *Review and Herald*, vol. 173, nr. 3, (18 ianuarie 1996), p. 10.

Heinz, „Patriarch of European Adventism – Ludwig Richard Conradi”, p. 17.

Prima instituție înființată a fost o școală primară, la 9 aprilie 1882, în Milltown, Dakota de Sud, Statele Unite, printre imigranții germani. Vezi Fitzai, *MișcareaAdventistă de Ziua a Șaptea din România*, p. 208.

Cu 60 de ani mai înainte, TheodorFliedner, în Kaiserswerth, crease profesia de diaconasă,

Hartlapp, „Held oder Häretiker?– Über den Menschen Ludwig Richard Conradi”, p. 9 – 10.

Mai târziu acestea se puteau instrui ca asistente medicale și la Spitalul Waldfriede, din Berlin-Zehlendorf.

Chemnitz, Wiesbaden, Dusseldorf, Lichtenstein etc.

Hartlapp, „Held oder Häretiker?– Über den Menschen Ludwig Richard Conradi”, p. 9 – 10.

Idem, p. 10.

„The Ministry of Angels”, „The Bible and The Book of Books”, „The Groaning of Creationafter Life Eternal”, „The BlessedHope” – câteva din aceste mici publicații având o circulație de câteva milioane de exemplare fiecare.

A fost mai întâi revizuită în engleză, apoi tradusă în germană.

- Randolph, „Rev. Louis Richard Conradi, D. D. – A Biographical Sketch”, p. 5. Vezi și Heinz, „Patriarch of European Adventism – Ludwig Richard Conradi”, p. 20 – 22.
- John F. Huenergardt, Fritz Kessel, Herman Meyer-Bärtschi, Andreas Seefried, Gerhard Perk etc, ulterior Petre P. Paulini, Ștefan Demetrescu, Arthur Văcăreanu.
- Dimitrie Georgescu, Adventismul din punct de vedere public, rațional și moral-practic (București: Editura Tipografia cărților românești, 1922), p. 14.
- Fitzai, Mișcarea Adventistă de Ziua a Șaptea din România, p. 214 și 218.
- Gale Wakeham, „The Motivation of Altruism, a Psychological Study of a Selected Example. One of the Smaller Protestant Denominations”, University of Colorado Studies, vol. XIV, nr. 3, (Boulder Colorado: iunie 1928), p. 230.
- Beldie I. C., Rătăcirea adventistă și alte rătăciri (Galați, „Moldova”: S. A. R. pentru Ind. Artelor Grafice, 1927), p. 5, 7. În studiul său critic-polemic ortodox afirmă: „... propagandiștii lor mișună printre muncitori, lucrători de fabrici, meseriași, soldați, băieți de prăvălie, prin mahalalele orașelor și prin sate.”
- Fitzai, Mișcarea Adventistă de Ziua a Șaptea din România, p. 274.
- Gerhardt, L. R. Conradi – The Development of a Tragedy, p. 19 – 20. Vezi și Heinz, „Patriarch of European Adventism – Ludwig Richard Conradi”, p. 18.
- James White, Uriah Smith, George Butler, etc.
- Interview with Dr. Leskovsky, 28 noiembrie 1974, Andrews University, Berrien Springs, Michigan; Ellen G. White Center, Newbold College, p. 96 – 97.
- Ibidem.
- În arhiva din Friedensau se află un portret mare al lui Conradi, pe marginea căruia, cu litere mari, se poate distinge următoarea declarație: „Către dragostea mea, fiului meu de ziua lui, 17 martie 1932, tatăl, L. R. Conradi”. Vezi Hartlapp, „Held oder Häretiker? – Über den Menschen Ludwig Richard Conradi”, p. 8.
- Christian L. H., Pioneers and Builders of the Advent Cause in Europe, (Mountain View, California: Pacific Press Publishing Association, 1937), p. 26 – 27.
- Balbach A., The History of the Seventh-day Adventist Reform Movement, (Roanoke, Virginia, USA, 1999), p. 31 – 32.
- Apariția Mișcării de Reformă.
- Kukulja, Ludwig Richard Conradi, a short biography, p. 11.
- Hartlapp, „Held oder Häretiker? – Über den Menschen Ludwig Richard Conradi”, p. 11.
- Ellen G. White este recunoscută de Biserica Adventistă ca profet și membru fondator al denominațiunii.
- James White, Uriah Smith etc.
- Hartlapp, „Held oder Häretiker? – Über den Menschen Ludwig Richard Conradi”, p. 11.
- Heinz, „Patriarch of European Adventism – Ludwig Richard Conradi”, p. 22.
- Mișcarea Millerită a reprezentat o mișcare religioasă în jurul învățăturilor lui William Miller, care, în 1831, și-a exprimat public credința că revenirea lui Christos va avea loc aproximativ în 1843 – 1844. Concepția sa se baza pe interpretarea profeției din Daniel 8, 14 și Daniel capitolul 9. În 1840, millerismul s-a transformat dintr-o „mișcare obscură, regională, într-o campanie națională”. Vezi Richard L. Rogers, „Millennialism and American Culture: The Adventist Movement”, Comparative Social Research 13, (1991), p. 110.
- Interpretarea greșită a milleriților (credeau că la 22 octombrie 1844 va reveni Christos) a profeției din Daniel 8, 14, a făcut ca evenimentul glorios așteptat să ducă la ceea ce în adventism va rămâne cunoscut drept „Marea Dezamăgire”.
- Kukulja, Ludwig Richard Conradi, a short biography, p. 6.
- Report of the Friendensau sub-committee, 22 iulie 1931, în Gerhardt, L. R. Conradi – The Development of a Tragedy, p. 19 – 20.
- Albert N. Rogers, Seventh-day Baptists in Europe and America, vol. III, 1900 – 1955, (Plainfield, New Jersey, USA: Seventh-day Baptist Publishing House of American Tract Society, 1972), p. 84 – 85 și 92.
- Strayer, „Amazing life of L. R. Conradi”, p. 11.
- Gerhard Padderatz, Conradi und Hamburg. Die Anfänge der deutschen Adventgemeinde (Hamburg: 1978), p. 52.

Lirele lui Orfeu

-

Creații artistice ale elevilor

DEZVOLTAREA SPIRITUALĂ

CESAR ANGEL HAPLIUC, clasa a XII-a D

În ce constă dezvoltarea spirituală?

Viața spirituală este temelia peste care se clădește caracterul și viața unei persoane. Aceasta temelie trebuie să fie puternică pentru a susține restul ființei umane. Dezvoltarea spirituală are scopul de a întări această temelie. Fenomenul spiritual este foarte diferit de lecturarea Scripturilor sau de menținerea unor tradiții. Acestea doar ajută la îmbunătățirea nivelului de cultură. Stocarea unor informații nu împlinește pe om, dar în spiritualitate accentul cade pe cum este omul influențat de aceste informații.

Cum se obține dezvoltarea spirituală?

Omul, în urma fenomenului spiritual, trebuie să treacă printr-o schimbare. Acest proces nu este realizabil de oameni, niciun om nu se poate schimba, ci este schimbat. Pentru obținerea dezvoltării spiritual, se necesită o colaborare cu supranaturalul, o comunicare continuă. Așa cum relațiile interpersonale schimbă pe oameni, așa și relația cu Divinitatea schimbă pe om.

Relația Om-Divinitate

Asemenea relațiilor interpersonale, în relația cu Divinitatea, unilateralitatea este nocivă. Divinitatea caută pe om încă de la începuturi, omul este cel care s-a depărtat de Divinitate. Rolul religiei este cel de a reface relația pierdută dintre Divinitate și omenire.

Dumnezeu comunică cu oamenii în mod universal, prin două căi, în termeni teologici, „revelația specială” și „revelația generală”. Pentru a înțelege aceste concepte, le putem asocia cu metodele

convenționale de comunicare omenescă, comunicarea verbală și non-verbală. Comunicarea verbală, reprezentată de revelația specială, este constituită din „Cuvântul lui Dumnezeu”, o compilare de scrieri redactate de-a lungul secolelor, care exprimă direct voința lui Dumnezeu și planul Său pentru refacerea relației cu omenirea. Comunicarea non-verbală, reprezentată de revelația generală, constituie ansamblul de modalități indirecte, prin care Divinitatea transmite un mesaj oamenilor. Acesta poate fi prin natură, prin relațiile interpersonale sau aspecte culturale, care, împreună cu rațiunea omului și influența Divinității, lucrează pentru a transmite un mesaj.

Omul răspunde apelului Divinității prin rugăciune, o modalitate intimă de comunicare. Rugăciunea are putere doar când toate elementele lucrează împreună. Ca această colaborare Divino-umană să fie eficientă, omul trebuie să fie doritor și deschis în comunicare și să aibă o atitudine binevoitoare pentru a recepta bine mesajul. Pentru ca mesajul să ajungă la Tatăl, Fiul mijlocește pentru noi, și Tatăl, prin Duhul Sfânt, răspunde și comunică înapoi, prin mijloacele anterior menționate, îndrumând mintea spre bine și frumos, schimbând caracterul omului, astfel obținând dezvoltarea temeliei spirituale.

REPETABILA

POVESTE

MELISA CRĂSNEANU, clasa a IX-a A

O floare tremură ușor,
Câmp luminat de lună,
Acoperită de-un fior,
Scăldat în noapte bună.

Petale suave, ușoare,
Pictate cu praf magic,
Praf de stele și de soare,
Meteoriți căzuți din tragic.

În liniștea din val de mare,
Un cânt se-aude fidel,
În tainica umblare,
Glas străin, floare-n carusel.

Încearcă să se-ascundă,
Să șteargă dulcea rimă,
Petale ușor înfundă,
Povestea o suprimă.

Străinu vrea s-o vadă,
El cântă s-o momească,
Cu mângâiere caldă,
În plasă s-o atragă.

Ea știe că e scumpă,
E rară și plăpândă,
Nu vrea să fie ruptă,
Ornament de ziuă scurtă.

REGĂSIRE

MELISA CRĂSNEANU, clasa a IX-a A

Pânzele iubirii noastre s-au rupt.
Nu încerca să le peticești!
Busola inimii noastre a înghețat.
Nicio lacrimă nu o poate încălzi.
Nordul rămâne de-acum ascuns.
Naufragați pe insule străine...
Îmi regăsesc drumul,
îmi sunt singură far călăuzitor.
Nu am nevoie de luminător,
căci,
în întunericul meu,
mă orientez perfect.

The joy of youth

STANA ANDREI, clasa a XII-a B

In the depths of sorrow, I find myself,
A soul once vibrant, now lost in a vast realm,
I reminisce of days bathed in youth's light,
When happiness danced, unburdened by plight.

Oh, the joy, the laughter, once held so dear,
When every worry was a fleeting smear,
The world was my canvas, dreams unbounded,
Endless possibilities, hopes still unsounded.

But time found its way, with its relentless stride,
Days turned to years, leaving trails of tears behind,
The weight of the world, slowly crept in,
Leaving my heart heavy, burdened within.

The innocence of youth, now a distant spark,
Lost in the shadows, enveloped in the dark,
Yet when I reach deep within, I can still see,
Flickers of that happiness, waiting to break free.

Though the memories of the past cannot be undone,
I'll forge a path forward, in the face of what's come,
For even in sadness, there's resilience to be found,
In the depths of my soul, strength will resound.

So I'll gather the fragments, piece by piece,
Summon the courage, and let my sorrows cease,
For the young, happy soul that once thrived,
Will find solace in darkness, and once again, strive.

Where are we?

STANA ANDREI, clasa a XII-a B

In a vast world, where paths intertwine,
Here I stand, seeking a sign,
Searching for meaning, my purpose unknown,
Lost and bewildered, in a world of my own.

Where are you, dear wanderer, I wonder?
Roaming the Earth, feeling the thunder,
Exploring horizons, far and wide,
Traversing mountains, without me by your
side.

And where are we, on this cosmic plane?
Dancing with fate, like drops in the rain,
Connected, yet distant, souls intertwined,
Seeking solace, acceptance, hearts aligned.

As I gaze at the stars, their light afar,
I ponder the distance, how near, how far,
Yet in this vast universe, wonderfully grand,
We share a connection, hand in hand.

So let's embrace the unknown, together we'll
stride,
Through the valleys of life, side by side,
In this dance of existence, forever entwined,
Where am I, where are you, where are we
defined?

Impossible love

STANĂ ANDREI, clasa a XII-a B

In the realm of dreams, where fantasies reside,
An impossible love, a longing deep inside,
A love I hoped to hold, but never truly had,
A bittersweet tale, of a love that could've been clad.

In my mind's eye, I painted a vivid scene,
Of a love so pure, intense, and serene,
I imagined your touch, your whispered words of en-
dearment,
A love so powerful, ready for commitment.

But alas, reality intervened, harsh and cruel,
Our paths collided, but fate played a different duel,
For you were bound to another's embrace,
While my heart yearned, existing in a separate space.

I fantasized about stolen moments, secret rendezvous,
Where our hearts could meet, and our love would en-
sue,
But the constraints of reality crushed my hopes,
And with each passing day, my love slowly eloped.

Yet, even in the face of an impossible love,
I held on to a glimmer of hope, a whisper from above,
For love knows no boundaries, no limits to its reach,
In the realm of impossibility, miracles can breach.

So I'll keep our love alive, hidden within my heart,
A flame that flickers, refusing to depart,
Though we may never have what we desire,
Our love will endure, set afire.

For in the realm of the impossible, hope thrives,
Love defies reason, and dreams come alive,
And even as time passes, and seasons unfold,
In the depths of my soul, our love will forever hold.

ABISUL IUBIRII

DANIEL FUDULU, *clasa a IX-a A*

Umbre împletite în abis de iubire,
dans de șoapte tăcute,
tărâmurii neexplorate,
unde sufletele umblă libere
de timp, de mare și cer...

Stele plâng diamante pe cerul de catifea,
furtuna iubirii se învâрте,
refuză să se supună.

Valuri necruțătoare, puternice
ne trag sufletele în abis –
poveste rară, atemporală.

În întuneric, un felinar de speranță
aprinde poteca pe panta nemărginirii.

Ecouri de răs, lacrimi de lună,
simfonii de sentimente, armonii nespuse...

NAVIGARE

MIRIAM PETRICĂ, *clasa a IX-a A*

Am navigat printre insulele gândului
iute, ca privirile lumești.
Am aprins felinarele inimii
și cadranul busolei s-a legănat ușor
în lumina firavă a ochilor tăi.
Privirea mea,
lampă-licurici de visuri tulburate.
Spre răsărit,
orizont conturat, cu-a stelelor lucire...
Pe puntea noastră,
un căpitan barbar pune negurile nopții.
Inima mea, sărită ca arsă,
s-a răsucit,
s-a împotmolit
în plasa plutitoare a mării inimii tale.
Am scăpat cârma din mâini,
c-un suspin adunat pe deasupra refluxului...
M-am scufundat în adâncul vieții
și acolo, singură,
cu o mișcare fulgerătoare,
te-am zărit iar, dintr-odată –
o umbră neagră...

DEFINIȚII POSIBILE

ESTERA ȘTEFAN, ²clasa a XII-a C

Bărbatul este cea mai elevată dintre creaturi.

Femeia este cel mai sublim țel.

Bărbatul este creierul, femeia este inima.

Creierul primește informații, inima primește iubire.

Informațiile se adună, iar iubirea le dă sens.

Bărbatul este rațiune, femeia este emoție.

Rațiunea convinge, lacrimile înduioșează suflete.

Bărbatul este un cod, femeia îl descifrează.

Și amândoi se completează !

OCHII TĂI

Iustina Safta , clasa a XII-a B

Între lumea ta și lumea mea,

Între viață și moarte,

M-arunc în necunoscut

Ca să te pot cunoaște.

Și-n timp ce alunec în neant, mă prind ochii tăi.

Când stelele nu mai încap în noapte,

Când cerul dispare între lună și soare,

Când lumea noastră părăsește Calea Lactee,

Mă adăpostesc în ochii tăi – fereastra mea spre viață.

CRED CĂ...

Iustina Safta , clasa a XII-a B

Cred că uneori uităm că trăim. Cred că uneori ne pierdem în gânduri, în zile, săptămâni, luni, în monotonia ce-o trăim așa tare, încât uităm că noi chiar trăim. Atât de tare ne pierdem și atât de mult vrem să ne găsim, că uităm, de fapt, pe cine căutăm. Este frustrant, insuportabil de frustrant. Este greu și uneori pare imposibil să schimbăm această situație... Pare imposibil, pentru că încercăm neconștient de mult să găsim acel ceva, dar nici noi nu știm ce. Și ce să faci, de unde să începi să simți că trăiești? Este clișeic, dar poate ar trebui să începem o nouă carte a vieții noastre? Un al doilea volum, o a doua parte, o continuare a celei precedente, dar diversă. Poate în această carte nouă, nu vei uita să zâmbești. Să râzi. Să iubești. Să te bucuri de fiecare răsărit sau apus de soare de parcă e prima oară când îl vezi. Să te uiți la forma atât de stranie și frumoasă a ramurilor unui copac. Să privești stelele. Să îi dăruiești cuiva o floare. Să zici mai des „mulțumesc”. Să dai frâu liber imaginației și să te uiți mai atent în ochii altuia. Și să nu îți fie frică să accepți și suferința, ea se poate ivi în cartea ta de multe ori, dar nu uita că suferința nu este personajul principal, ea doar îl ajută pe protagonist să crească, să devină puternic și înțelept.

Cred că uneori uităm să trăim, dar poate ne amintim dacă ne uităm mai atent la viața din jurul nostru. Nu aștepta să îți aducă cineva fericirea, creează-ți tu această fericire în lumea ta!

„Azi, am priceput că să acționezi, să iubești și să suferi înseamnă într-adevăr să trăiești, dar înseamnă să trăiești doar în măsura în care ești transparent și îți accepți soarta, ca pe reflexul unic al unui curcubeu de bucurii și elanuri care este același pentru toți.” - Albert Camus, „Moartea fericită”

BILET DE AVION

REBECCA EVELINA COMAN, clasa a XII-a B

Adio! scrie pe biletul meu de avion,
Doar destinația e scrisă în creion.
Trec degetul pe scrisul împăienjenit
Și-l văd pe negustor privind, ezitând stânjenit.

Nici bani n-am mai avut pentru bagaj de cală.
„N-ai nevoie în călătoria verticală!” –
A scris într-un e-mail negustorul repetând
„Nu-ți face gânduri regretând!”

Cobor scările cu singurul bilet în mână,
Dar nu vrea să mă aștepte înc-o săptămână.
Alerg să prind ușile avionului deschise,
Ținând în brațe ultimele două vieți ucise...

Adio! scrie pe biletul meu de avion,
Doar destinația e scrisă în creion.
Tăcere e când văd călătoria-aleasă:
„Drum bun înspre marea furtună contagioasă!”

SIGURANȚĂ

REBECCA EVELINA CÔMAN, clasa a XII-a B

Ard eu și corpul ăsta.
Mintea pleacă, inima plânge,
Cerul se coboară îmbrățișându-mă
Până când mă sufocă, mă strânge.

Sufletul mi-e aruncat pe jos,
Alături de praful ce s-a depus în ochi.
Văd doar ceara ce-mi cade din trupu-mi arzând,
Scrumul ce zboară din unghiile mele.
Nu vreau să fiu văzută pierzând.

Foaia ce-o țin se aprinde și ea.
Ochii-mi luminează, dar fără speranță...
Mă trage spre el, mă ține de mână.
Urcăm, dar mă simt în siguranță.

BONJOUR

REBECCA EVELINA COMAN, clasa a XII-a B

Aș vrea să plec spre început,
Când frunzele nu cădeau, iar totul plutea în jur...
Vocea ta - haos priceput
„Mon amour, bonjour!”

Mi-am cumpărat bilet la clasa-ntâi, lângă tine,
Sperând să îți vorbesc din nou despre vreme, despre noi...
Trei frumoase dorințe, două nenorocite destine
Duse la gunoi.

Și ce-aș da ca florii dați de accentul tău
Să nu stea doar un sejur.
Și totuși, când te hotărăști să-mi fii călău,
Zi-mi doar:
„Bonjour, mon amour!”

CEAS

ELISA DIANA CROITORU, clasa a XII-a B

Trăiesc în camera mea albă,
 Respir particule esențiale vieții
 Și mă contopesc în cele șase simțuri.
 Îmi folosesc privirea să văd departe
 Și, chiar dacă sunt înconjurată de patru ziduri,
 Nu mă opresc în a vedea patru ani departe,
 Unde parcă tot în camera mea albă sunt
 Și stau.
 Nu văd prea bine, nu mi-am pus încă ochelarii.
 Dar dacă ar fi să stau, mai bine decât sa fiu...
 Voi sta pe scaun și voi mai privi departe.
 Căci chiar dacă voi fi înconjurată de patru ziduri,
 Nu mă vor opri în a vedea patru ani departe,
 Unde cred că tot în camera mea albă voi fi.
 Văd din ce în ce mai încețoșat, ochelarii-mi sunt murdari.
 Dar dacă ar fi să fiu, mai bine decât să nu...
 Voi sta în cele din urmă pe scaun și voi urmări:
 Tic, tac, tic, tac...
 Ceasurile sună de parcă au suflet.
 Cum ar fi să nu te poți opri,
 Să mergi în continuare, fără să te uiți în spate?
 Oare simt regret că au mers împreună cu atâția oameni,
 doar că ei s-au uitat înapoi?
 S-au uitat în spate și s-au văzut în camera lor albă
 Respirând și simțind,
 Având tot viitorul în față,
 Neștiind că ceasurile vor plânge și vor râde cu ei pe mai departe...

TESTAMENT

ELISA DIANA CROITORU, clasa a XII-a B

În noaptea ultimei trăiri,
Un bun trecut prin viață simțea printre simțiri...
Să simtă ce mai este, să bea încă puțin
Din vinul libertății,
A lui sclavie - vin.

Dar ochii-i picurară și buzele-i uscate,
Și mâna-i tremura
De șters prea mult păcate.

Voia să mai miroasă fum, să guste praf, să vadă foc...
Dar el nu mai putea deloc.
Așa c-a scris o ultimă dorință,
O ultimă scrisoare:
Un testament,
Din marea viață-a lui valoare.

*

Cu mâna neagră de cărbune,
Dar fața albă și senină,
Liberă de vin și vină
A luat foaia și a ars-o
De s-a ridicat spre cer
Fix unde voia s-atingă.
Că-n a lui viață de fier, doar cenușă a făcut,
Iar acum poate s-o stingă.

O CLIPĂ

AMALIA PETREACĂ, clasa a XI-a A

Îmi este așa de dor de Tine, Isuse...
Să îmi șoptești cuvinte ce nu pot fi spuse,
Să mă mai porți încă în palmele Tale,
O clipă de har în care să pot cere iertare.

Mi-e sufletul pustiu aici jos, pe pământ,
Căci am strâns în el, Tată, tot ce a durut.
Am obosit să fiu mereu străin de mine
Și e târziu...vreau să mă întorc la Tine!

Printre lacrimi ce se scurgeau cu ardoare,
Am zărit, larg deschise, brațele Tale!
M-ai cuprins cu a Ta dragoste divină
Și cu iertarea Ta, balsam care alină.

Azi trăiesc, dar viața mea nu-mi aparține,
Ci e a Celui Ce a promis că revine!
Și-L aștept, în taină, să mă ducă la cer.
Mai e puțin...o clipă în care mai sper!

Îmi este așa de dor de Tine, Părinte!
Un dor ce nu poate fi rostit în cuvinte.
Dar nu-i departe ziua, știu că vei sosi!
Te-aștept, Isus... o clipă... și ne vom regăsi!

*Perpetuum
Mobile*

VIZITĂ LA MADRID CORUL CREDO L.T.A. ȘTEFAN DEMETRESCU

Muzica oferă un suflet Universului, aripi minții, zbor
imaginației și viață oricui. – Platon

Compenții corului Credo au zburat la propriu până în Madrid, fiind incluși într-un proiect surprinzător (15-18 noiembrie 2023), organizat de dl.dirijor Mihai Bejinariu – susținerea unui concert la Biserica Adventistă Română Eben Ezer, dar și vizitarea punctelor turistice importante din capitala Spaniei: Palatul Regal, Muzeul Armeliei Regale, catedrala Almudena, Parcul Buen Retiro, Piața Spaniei și altele. Interculturalitate, artă, prietenie, spiritualitate înaltă!

ȘCOALA ALTFEL

13-17 noiembrie 2023

Săptămâna „Școala altfel” a fost una cu totul specială pentru elevii și profesorii Liceului Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”! Pentru ca a fost „Săptămâna altfel”, cu multe activități altfel, cu diversitate, cu implicare, cu voluntariat, cu distracție, cu învățături diverse, cu părtășie și voie bună, cu mișcare în aer liber și multe altele. Fie că au fost activități desfășurate în București, fie la munte sau la mare, impresiile au fost speciale. Timp de cinci zile, sute de elevi voluntari au avut experiențe deosebite la spitalul mobil amplasat în incinta Bibliotecii Naționale, în cadrul proiectului „Împreună pentru oameni”, realizat de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea - Conferința Muntenia. Zâmbetele și disponibilitatea lor au făcut ziua mai frumoasă pentru numărul mare de pacienți care a trecut pragul spitalului mobil. De asemenea, mulți au împărțit pliante, carduri de la Editura Viață și Sănătate, cărți celor doritori să descopere o viață mai bună, mai împlinită!

Deși toate clasele s-au perindat de-a lungul săptămânii pe la Biblioteca Națională, profesorii și elevii au găsit timp și pentru alte activități. Printre altele, clasa a IX-a D a profitat de vremea frumoasă și a plecat într-o excursie la Bușteni, acolo unde traseele frumoase și părtașia unică a primei excursii au făcut farmecul unei experiențe de neuitat.

Clasele a IX-a C, a X-a C și a XII-a D au vizitat un muzeu spectaculos deschis în incinta Centrului comercial Park Lake: Muzeul Figurilor de Ceară, putând sta aproape de personalități din domenii diverse, chiar dacă acestea erau doar... din ceară!

Clasa a XI-a A a vizitat o firma reprezentativă în domeniul automatizărilor, Eurodac, nu degeaba fiind o clasă de matematică-informatică, atrasă literalmente de un astfel de domeniu.

Clasa a IX-a B a avut parte de momente superbe desfășurate în zona Brașov, alternând plimbările prin frumosul oraș cu drumețiile montane, devoționale pline de înțelepciune și jocurile distractive.

Clasa a X-a B a ales marea și vremea superbă le-a arătat că au făcut o alegere perfectă! Delfinariul, plimbările pe faleză, farmecul aparte al Mării Negre, descoperirile făcute în Muzeul Marinei, toate acestea sunt amintiri de neprețuit pentru această frumoasă clasă. Și pentru ca experiențele să fie complete, tot ei au vizitat și o fabrică alimentară deosebită, unde au putut vedea tot ce înseamnă un proces complet de fabricare a unor alimente extrem de căutate pe piață.

Clasa a XII-a B a ales o locație
„sărată”, Slănic Prahova, unde
momentele
petrecute în salină au fost de neuitat.

LICEENII ȘI LIBERTATEA RELIGIOASĂ

În ziua de 23 noiembrie, un grup de elevi din Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” a asigurat protocolul Conferinței științifice internaționale „Libertatea religioasă în contextul actual și importanța educației pe fondul apariției noilor mijloace tehnologice”, care a avut loc la Parlamentul României. Au fost prezenți reprezentanți ai guvernului, oameni politici, reprezentanți ai diverselor instituții academice sau ai altor culte. Conferința a fost organizată de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, prin intermediul Asociației Conștiință și Libertate.

Printre subiectele discutate, amintim: crizele globale actuale, precum cele din Ucraina și Israel, avansarea inteligenței artificiale sau a mijloacelor tehnologice, toate acestea asociate cu provocările apărute în educația formală și informală.

CONEXIUNI

Elevii liceului nostru s-au bucurat de prezența d-lui profesor Daniel Ogendo Oganga de la American International School of Bucharest, în ziua de 24 noiembrie 2023.

Născut în Kenya, din anul 2004 călătorește și muncește în străinătate. Cu o experiență de predare în străinătate de 15 ani, lucrând ca Director al Departamentului de Limbă și Literatură de la Khartoum International Community School, în prezent examinator pentru IB (International Baccalaureate) și IGCSE Cambridge, d-l profesor le-a împărtășit elevilor noștri lecții valoroase din viața personală și a accentuat modul în care Dumnezeu l-a călăuzit de-a lungul acestor ani, împlinind în viața sa făgăduința din Psalmii 113, 7-8: „El ridică pe sărac din țărână, înalță pe cel lipsit din gunoi, ca să-i facă să șadă împreună cu cei mari: cu mai marii poporului Său.”

Nici cei care au ales să rămână la liceu nu au pierdut, pentru că, timp de doua zile, voluntarii Societății Studenților la Medicină din București (Raisa Savin – studentă medicină anul II și Andreea Macovei – studentă medicină anul I) au avut prezentări foarte prețioase despre un fenomen actual, și anume - despre bullying. A fost un dialog captivant între elevii noștri și voluntarele inimoase, întrebările curgând în număr mare din sală. Cu această ocazie au fost date multe soluții pentru depășirea cu bine a unei situații de tip bullying!

POPAS LA BETLEEM

Zilele 11-17 decembrie au fost extrem de pline pentru Corul „Credo” al Liceului Teologic Adventist Ștefan Demetrescu! După o săptămână grea de repetiții, a urmat încununarea eforturilor care au adus bucurie în inimile multor oameni! Duminică, la Universitatea Adventus, a avut loc concertul extraordinar „Popas la Betleem”, sub bagheta domnului profesor doctor Mihai Laurențiu Bejinariu. Sala a fost neîncăpătoare, iar inimile celor prezenți au fost umplute cu bucuria veștii nașterii Domnului, transmisă prin cântecele pline de laudă! A doua zi, corul „Credo” a fost invitat să cânte la proaspăt renovata Hală Laminor din sectorul 3, București, în cadrul evenimentului „Winter Wonderland”, desfășurat sub egida Primăriei sectorului 3 București. Elevii noștri i-au încântat pe toți cei prezenți, punând în inimile lor adevăratul motiv al acestei sărbători, Isus Hristos!

Concert
Popas la Betleem

corul
CREDO

al

Liceului Teologic Adventist Ștefan Demetrescu
București

📍 Universitatea Adventus, Cernica

ora 17⁰⁰

| 17 Decembrie

Ziua de ieri i-a dus pe tinerii noștri coriști la Centrul Național Clinic de Recuperare Neuropsihomotorie de Copii, „Dr. Nicolae Robănescu”. Ce ar putea fi mai frumos decât o rază de căldură și iubire dăruită unor suflete de copii? A fost o întâlnire cu adevărat emoționantă... Elevii noștri au cântat, au oferit daruri asigurate de ADRA România, au citit pasaje din Evanghelia, au interacționat cu cei prezenți și au adus zâmbete și speranță pe chipurile și în inimile unor copii greu încercați. Beneficiari nu au fost doar copiii aflați în suferință, ci și elevii noștri care și-au dat seama ce binecuvântare este să fii sănătos, dar mai ales, ce binecuvântare este să aduci alinare unor persoane care nu au o viață deloc ușoară! Dumnezeu a fost bun cu noi în acest an școlar, ne-a binecuvântat cu atât de multe reușite, cu atât de multe experiențe, care sigur vor contribui la dezvoltarea acestor copii extraordinari! Iar, dacă Domnul va îngădui, surprizele pe care Corul „Credo” le pregătește pentru noul an vor continua!

15 IANUARIE – ZIUA CULTURII NAȚIONALE

Sâmbătă dimineață, 13 ianuarie, a găsit Corul „Credo” susținând un program coral în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Vălenii de Munte! Muzica plină de farmec, glasurile tinere și mesajul iubirii lui Dumnezeu au adus multă bucurie în sufletele celor prezenți! Vă lăsăm mai jos o frântură din acest frumos program!

Sâmbătă seara, pe 13 ianuarie, Corul „Credo” al Liceului Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”, condus de domnul profesor Mihai Bejinariu, a susținut un recital coral la Casa de Cultură din orașul Vălenii de Munte, în cadrul evenimentului cultural-religios desfășurat cu prilejul nașterii marelui poet român Mihai Eminescu! La acest eveniment a fost invitat și domnul profesor universitar doctor Ioan Eminovici, descendent din familia poetului!

15 Ianuarie, Ziua Culturii Naționale a generat un program omagial, dedicat celor două mituri artistice românești: Mihai Eminescu și George Enescu. Evenimentul a fost organizat, cu entuziasm și dragoste pentru cultură, de doamna profesoară de limba și literatura română, Daniela Zaharia!

Invitatul special al evenimentului a fost dl conf. univ. dr. Ladislau Csendes, din cadrul Universității Naționale de Muzică – București. Dl director al liceului, Laurențiu Prună, și dl Valentin Filimon, director al Departamentului de Educație al Conferinței Muntenia, au introdus auditoriul în lumea culturii românești și creștine. Muzica, pantomima, scenetele au transpus artistic conținutul ideatic al momentului. Programul a inclus și două expoziții inedite. „Din iubire”, colecție din arta croșetatului, autoare - eleva Florecita Nicolescu, din clasa a XI- a B. „Aripi înzestrate” – colecție de insecte și de bani, Emma Galeschi, elevă în clasa a XI- a B.

LTA Stefan Demetrescu

Emma Galeschi
Colecții inedite,
Aripi înzestrate

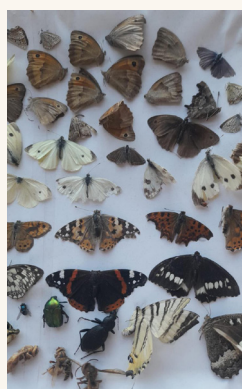
Luni 15 ianuarie 2024, ora 12:00, Sala de festivități a liceului

Liceul Teologic Adventist Stefan Demetrescu

LUCEFERI
PROGRAM ANIVERSAR
15 Ianuarie 2024 - Ziua Culturii Naționale

Invitat: conf. univ. dr.
Ladislau Csendes

Sala de festivități a liceului -
luni, 15 ianuarie - ora 12

Liceul Teologic Adventist Stefan Demetrescu

Expoziție de Artă

Din iubire...

Luni: 15 ianuarie 2024, ora 12:00
Sala de festivități a liceului

Expunerile au fost însoțite de interpretări muzicale de excepție, aparținând următorilor elevi de la clasa a IX- a A: Elizabeth Zotoiu și Luca Nedelcu. Profesorii Doina Coconu, Iulia Drăghici, Daniela Zaharia și Mihai Bejinariu au adus un plus de surprize întâlnirii aniversare.

Toate momentele menționate au compus un distih atemporal, inscripționat pe scena de festivități a liceului : Mihai Eminescu și George Enescu, întru eternitatea culturii românești.

Toate momentele menționate au compus un distih atemporal, inscripționat pe scena de festivități a liceului : Mihai Eminescu și George Enescu, întru eternitatea culturii românești.

ȘCOLI - AMBASADOR AL PARLAMENTULUI EUROPEAN

19 ianuarie 2024, Liceul Teologic Adventist Ștefan Demetrescu a participat printr-o delegație de elevi la programul Școli-ambasador al Parlamentului European (EPAS), găzduit de Liceul Teoretic Ion Barbu. Activitățile propuse încurajează elevii să participe activ la procesele democratice ale Uniunii Europene. Întâlnirea coordonată de europarlamentarul Dragoș Pîslaru a avut drept obiectiv înțelegerea de către tineri a beneficiilor pe care, în calitate de Stat Membru, le avem și, implicit, le au și ei, dar și importanța participării la vot a tinerilor și implicarea lor în viața comunității.

PASIUNI CU SPERANȚA TV

Una din instituțiile cu care liceul nostru colaborează foarte mult este postul de televiziune Speranța TV. Periodic elevii noștri participă la emisiuni, pe diferite teme, cum de altfel s-a întâmplat și ieri, 25 ianuarie, în cadrul emisiunii Start cu speranță, când două dintre elevele noastre, Florecita Nicolescu și Emma Galeschi (clasa a XI-a), însoțite de capelanul Liceului Teologic Adventist, Teofil Brașov, au împărtășit impresii deosebit de frumoase despre una din pasiunile lor: colecțiile. Cele două au prezentat obiecte colecționate (colecție de fluturi și insecte, de bani și monede), precum și obiecte lucrate cu pasiune (obiecte croșetate, decorative și practice: flori, huse, genți, fulare, jucării etc).

BOBOCIADA ELEGANȚĂ ȘI FARMEC

În viața de licean, există o serie de momente memorabile și de tradiții care marchează începutul unui nou capitol al educației tinerilor. Bobociada este în fiecare an un astfel de eveniment ce ajută la integrarea în comunitatea școlară, dar și la configurarea unor amintiri de neuitat. Noii elevi sunt prezentați în fața colegilor și profesorilor de către reprezentanții claselor a XII-a. Este o modalitate prin care cei nou-veniți devin parte a întregului unității școlare și încep să construiască relații de prietenie. Zilele de 6 și 7 octombrie 2023 au prilejuit clipe marcante în dezvoltarea, sudarea colectivului elevilor unității noastre școlare.

Zilele de 10 și 11 noiembrie 2023 au oferit elevilor Liceului Teologic Adventist Ștefan Demetrescu activități de exprimare-învățare-dăruire a unei calități umane deosebite – recunoștința.

Recunoștința este memoria morală a omenirii – Georg Simmel. Ea încurajează nu numai atitudinea de apreciere a darurilor primite, ci și întoarcerea lor, la un moment dat.

Dezvoltarea recunoștinței la tineri este o experiență complexă, ce vizează implicarea unor abilități sociale și emoționale, mai ales capacitatea de a fi empatic. Învățarea recunoștinței aduce beneficii sociale, psihologice și chiar fiziologice.

Programul de vineri seara a oferit prilejuri de exprimare publică a recunoștinței elevilor față de diriginți, profesori, personalul auxiliar al liceului.

Sâmbătă, invitatul special, președintele Conferinței Muntenia a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, a susținut un seminar captivant în care a oferit Cele trei secrete ale recunoștinței. După-amiază, corul Credo al liceului, coordonat de prof.dr. Mihai Bejinariu, a susținut un concert configurat ca o recunoștință muzicală a copiilor pentru părinții invitați

În data de 19 decembrie, elevii clasei a XII-a B (filologie) au participat împreună cu d-na prof. Ioana Dumitrescu la spectacolul de teatru în limba engleză „Animal Farm”, adaptare după celebra nuvelă distopică a lui George Orwell.

Elevii s-au bucurat de un spectacol antrenant și provocator, oferit de actorii de la American Drama Group Europe și au putut analiza pericolele totalitarismului ilustrate prin acțiunea piesei.

CLASA 9 A

DIRIGINTE BEJINARIU MIHAI

Poze cu clasa.

Spre Biblioteca Națională.

Excursie la Brașov.

CLASA 9 C

DIRIGINTE MANASE CRISTISAN

Excursie la Moieciu de Sus

CLASA 9 D

DIRIGINTE GUȘATU RODICA

PERPETUUM MOBILE

Prima poză a clasei.

Excursie la Busteni.

Vizită la Carturești Carusel.

Cascada Urlătoarea.

CLASA 10 B

DIRIGINTE MIHART-PĂUNE RELUȚA

PERPETUUM MOBILE

Excursie la Brașov.

Excursie la Constanța. Faleza.

Vizită la delfinariu.

Vizită la Observatorul Astronomic.

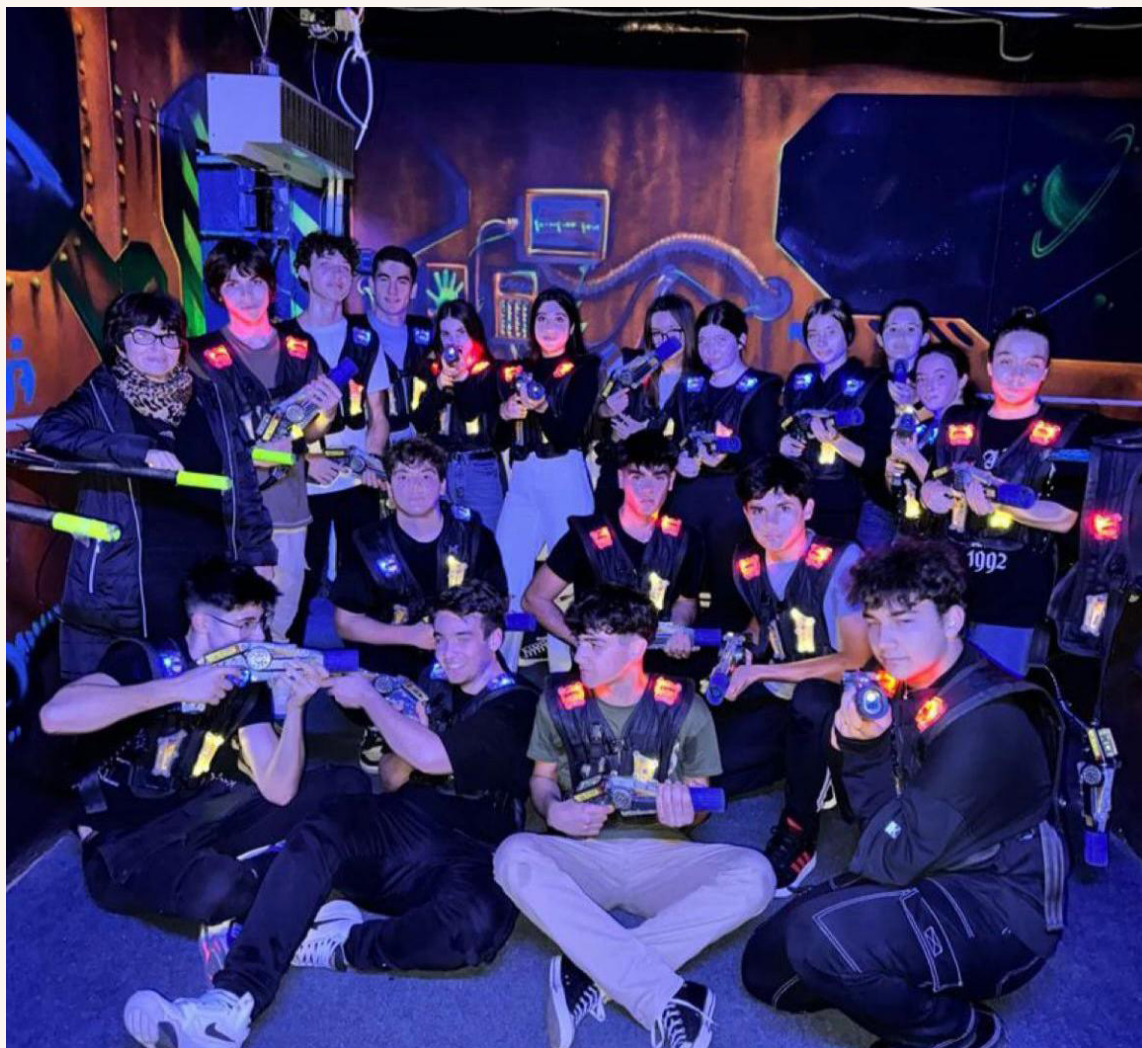
Vizită la fabrica PepsiCo.

CLASA 10 C

DIRIGINTE MEREUȚA ANCA

PERPETUUM MOBILE

Îeșire la LaserMaxx.

Vizita la Teatrul
Nottara.

CLASA 11 A

DIRIGINTE AVRAM SERGIU

PERPETUUM MOBILE

O privire de ansamblu
deasupra Braşovului.

Ziua dirigintelui.

CLASA 11 B

DIRIGINTE ZAHARIA DANIELA

Program spiritual de Sabat.

Uniți.

[Championatul de volley.]

CLASA 11 C

DIRIGINTE DUMITRESCU IOANA

PERPETUUM MOBILE

Sabatul recunoștinței.

Vizita la Casa Mița Biciclista.

Secret Santa.

Vizita la Casa Mița Biciclista.

Vizita la Observatorul Astronomic.

CLASA 12 B

DIRIGINTE NISTOR LUMINITA

Bobociada - interacțiune 12B cu 9B.

Voluntariat la Biblioteca Nationala.

Excursie la Slănic.

CLASA 12 D

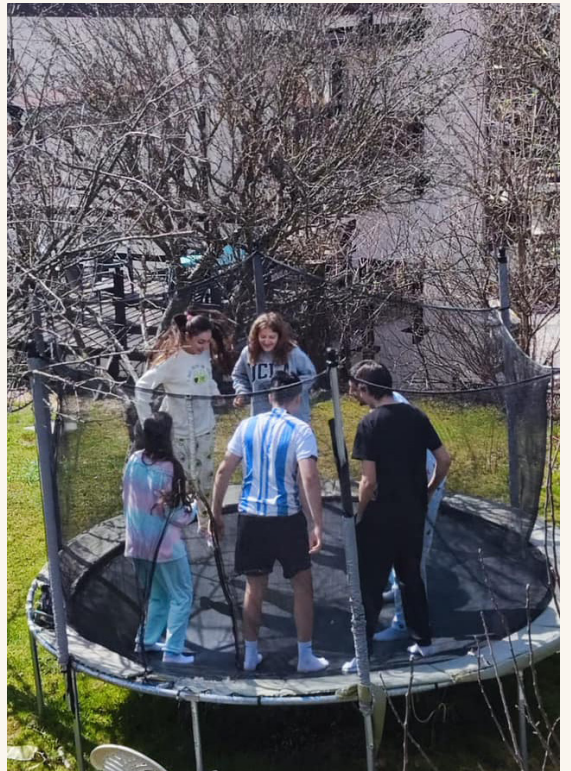
DIRIGINTE BASTOREALA LAURENTIU

PERPETUUM MOBILE

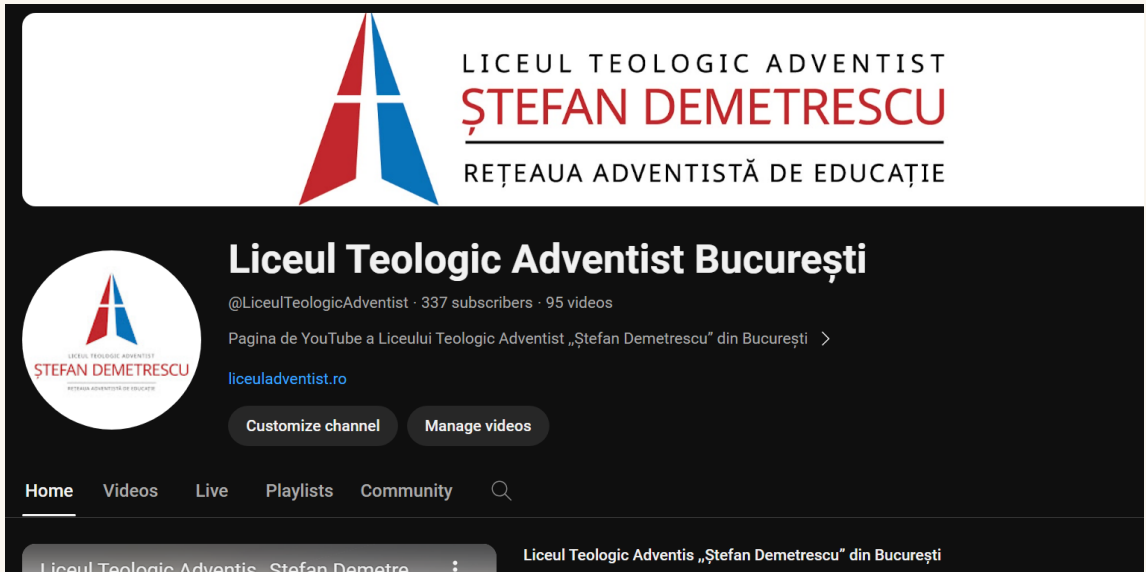

Excursie la Buşteni.

URMĂREȘTE-NE!

Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” este acum atât pe Facebook, cât și pe YouTube! Vă invităm să scanați codurile QR de mai jos pentru a accesa conturile liceului și a ne urmări activitățile de-a lungul anului.

YouTube

Facebook

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST

ȘTEFAN DEMETRESCU

RETEAUA ADVENTISTĂ DE EDUCAȚIE

NR: 3

